

บทที่ 4

มาตรการและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคล ของผู้อื่นโดยทุจริตในต่างประเทศ

ในบทนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษามาตรการและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตของอารยะประเทศ อันได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศ สหราชอาณาจักร พร้อมทั้งศึกษามาตรการทางกฎหมายที่ใช้เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อหาแนวทางในการบังคับใช้กฎหมายกับการกระทำที่เป็นการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุดต่อไป

4.1 มาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา

การเพิ่มขึ้นของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตในประเทศสหรัฐอเมริกา นำไปสู่การร่างพระราชบัญญัติชื่อ The Identity Theft and Assumption Deterrence Act, 1998 จนมีการออกกฎหมายโดยการเสนอของสำนักงานการค้าของสหรัฐ (Federal Trade Commission) ต่อสภาซีเนท (Senate) ซึ่งเป็นการแก้ไขประมวลกฎหมายของสหรัฐ (United State Code) มาตราที่ 1028 the U.S. Code, s. 1028: "Fraud related to activity in connection with identification documents, authentication features, and information" ประมวลกฎหมายปัจจุบันกำหนดให้การครอบครองซึ่ง "ความหมายของการแสดงตัวบุคคล" ใด ๆ ที่มีเจตนาขายโอน มีในครอบครอง หรือใช้โดยปราศจากอำนาจทางกฎหมายเป็นอาชญากรรมสหรัฐเทียบเคียงกับการครอบครองเอกสารแสดงตัวบุคคล (Identification document) พระราชบัญญัตินี้ได้จัดตั้งให้ Federal Trade Commission (FTC) ให้เป็นผู้มีอำนาจในการติดตามการเกิดขึ้นและความเสียหายของอาชญากรรมนี้ด้วย

การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต เป็นหนึ่งในอาชญากรรมที่เติบโตอย่างรวดเร็วในประเทศสหรัฐอเมริกา Federal Trade Commission (FTC) ได้ติดตามการร้องเรียนของเหยื่อตั้งแต่เดือนวันที่ 1 พฤศจิกายน ค.ศ. 1999 ซึ่งเป็นหน่วยงานที่จัดขึ้นตามกฎหมาย (Identity Theft Act 1998) เป็นเสมือนหน่วยงานกลางในการรับเรื่องร้องทุกข์ ทำสถิติเผยแพร่ความรู้ เกี่ยวกับการรับมือและป้องกันตนเองของประชาชนผ่านทางเว็บไซต์ แผ่นพับ นอกจากนี้ยังทำวิจัยเพื่อศึกษาปัญหาและมาตรการในการป้องกันปรามปรามอาชญากรรมนี้

จากสถิติของเหยื่อในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า รูปแบบของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตที่พบบ่อย ได้แก่ การฉ้อโกงเครดิต (Credit fraud) การบริการโทรคมนาคม (Communication service) เช็คหรือบัญชีออมทรัพย์ธนาคาร (Checking or saving account) การฉ้อโกงการให้กู้ยืม (Fraudulent Loans) มากกว่าครึ่งหนึ่งของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตที่ร้องเรียนมา เป็นการฉ้อโกงบัตรเครดิต และการฉ้อโกงเช็ค (Check Fraud) เป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้เปิดบัญชีเช็คโดยใช้ข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้ขโมยมาหรือขโมยจดหมายเพื่อเอาสมุดเช็คของผู้อื่น ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวผู้กระทำความผิดได้สร้างหนี้ภายใต้ชื่อเหยื่อเป็นจำนวนหมื่นหรือแสนดอลลาร์สหรัฐ

ปัจจัยที่ทำให้อาชญากรรมนี้เจริญอย่างรวดเร็วมีหลายปัจจัย กล่าวคือ การเพิ่มขึ้นของอำนาจในการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลในโลกธุรกิจ ความสามารถของผู้แสวงหาประโยชน์ที่จะใช้ข้อมูลส่วนบุคคลในโลกธุรกิจ และความรวดเร็วและการใช้อย่างกว้างขวางของบัตรเครดิต¹

ในชีวิตประจำวัน ผู้บริโภคจะแสดงข้อมูลส่วนบุคคลแก่ร้านค้า บริษัทที่ตนติดต่อกับ นอกจากนี้แล้วเทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์สมัยใหม่ก็อำนวยความสะดวกให้เกิดการส่งผ่าน กักเก็บ และวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนมาก ทั้งยังมีระบบอินเทอร์เน็ตที่ทำให้ข้อมูลส่งผ่านถึงกันไปทั่วโลก

ข้อมูลกลายเป็นสินค้าที่มีมูลค่ามหาศาล ธุรกิจหลายแห่งจัดการกับข้อมูลเหล่านี้เพื่อกำหนดเป้าหมายกลุ่มลูกค้าที่จะซื้อสินค้าของพวกเขาในอนาคต บางบริษัทแลกเปลี่ยนหรือขายข้อมูลของลูกค้าให้แก่บุคคลที่สาม แนวโน้มดังกล่าวสร้างอุตสาหกรรมชนิดใหม่ขึ้นมาเพื่อเป็น Data broker หรือ ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นธุระในการซื้อ แยกประเภท รวบรวม และขายข้อมูลส่วนบุคคลให้แก่กลุ่มธุรกิจอื่นและปัจเจกบุคคล ผู้ที่ทำหน้าที่เหล่านี้ไม่เพียงแต่ซื้อข้อมูลในทางธุรกิจ แต่ในบางมลรัฐพวกเขาสามารถซื้อข้อมูลอย่างอื่น เช่น ใบอนุญาตขับรถ รูป ข้อมูลการเกิดและการสมรส ข้อมูลเกี่ยวกับการจ้างงาน เป็นต้น

นอกจากนี้ การที่มีการเก็บข้อมูลจำนวนมากไว้ในฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ ทำให้ง่ายที่จะเข้าไปเอาข้อมูลจากฐานข้อมูลนั้น ซึ่งผู้ที่มีระบบอินเทอร์เน็ตที่ศึกษาการเข้าถึงข้อมูลมากพอสมควรก็สามารถเข้าระบบและไปเอาข้อมูลมาใช้โดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของ และปัจจุบันเทคโนโลยีเจริญขึ้น ผู้เข้าถึงระบบหรือแฮกเกอร์ต่างมีวิธีการใหม่ ๆ มาทะลวงระบบป้องกันของเจ้าของข้อมูล ซึ่งแม้จะมีกฎหมายออกมาเพื่อกำหนดโทษผู้กระทำความผิด แต่ก็ยังไม่สามารถป้องกันปราบปรามได้เต็มที่เนื่องจากการติดตามจับกุมทำได้ยาก

¹ Profitwise Volume 12 Issue 2/ Summer 2001

ปัจจุบันยังมีการออกบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรมทางการเงินกับธนาคารผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าของธนาคาร ซึ่งทำได้อย่างรวดเร็วและมีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลในใบสมัครออนไลน์อย่างคร่าว ๆ เท่านั้น ผู้กระทำผิดไม่ต้องเผชิญหน้าต่อพนักงานของธนาคารโดยตรงความรู้สึกผิดบาปมีน้อยลง การกระทำความผิดทำได้สะดวกขึ้น ทั้งการจับกุมยังทำได้ยากกว่าการทำความผิดอื่นอีกด้วย

ผู้กระทำความผิดจะซื้อข้อมูลจากบริษัทนายหน้าขายข้อมูลและบริษัทที่เก็บข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับลูกค้าของพวกเขา การที่บริษัทที่เก็บข้อมูลส่วนบุคคลของลูกค้าไม่มีความระมัดระวังในการตรวจสอบบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ซื้อข้อมูลเหล่านั้นว่าสมควรจะขายข้อมูลให้หรือไม่ จะกลายเป็นแหล่งของข้อมูลที่น่าไปใช้ทำความผิดได้ง่าย หรือถ้าหากเขาไม่สามารถซื้อข้อมูลเหล่านี้ได้ พวกเขาจะพยายามที่จะขโมยมัน หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายของสหรัฐได้รายงานว่าอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ได้แสดงให้เห็นว่ามีการเข้าถึงฐานข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อขโมยข้อมูลอย่างต่อเนื่อง

ความสามารถของผู้แสวงหาประโยชน์เพื่อซื้อสินค้าและบริการจากการซื้อขายบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมากมาได้ส่งผลกระทบต่อการทำงานของหน่วยงานที่แสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต การบริการทางการเงินแบบออนไลน์ เปิดโอกาสให้มีการปิดบังตัวตนที่แท้จริง ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่ถูกจับ ต่างจากการทำธุรกรรมอื่นที่ต้องเผชิญหน้า

เนื่องจากการแข่งขันของสถาบันการเงิน สถาบันทางการเงินหลายแห่งจึงเสนอสินค้าและบริการที่ใช้เทคโนโลยีใหม่ เช่น ATM ธนาคารออนไลน์ (Online Banking) และการค้าอีคอมเมิร์ซ (E-commerce) และสมาร์ทการ์ด (Smart card) สินค้าและบริการเหล่านี้ตอบสนองความต้องการของอาชญากร กล่าวคือ ในอดีตกลวิธีในการโกงจำเป็นต้องมีการขโมย หรือปลอมแปลงเอกสารแสดงตัวบุคคลและการเผชิญหน้าต่อพนักงานของบริษัทที่เราต้องการติดต่อด้วย เพื่อที่จะเปิดบัญชีหรือการทำธุรกรรมต่าง ๆ แต่อาชญากรในปัจจุบันสามารถก่ออาชญากรรมทางการเงินที่หลากหลายผ่านระบบคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการขโมยข้อมูลส่วนบุคคล

ในประเทศสหรัฐอเมริกา หมายเลขประกันสังคมเป็นข้อมูลแสดงตัวบุคคลที่มีประโยชน์ที่สุดสำหรับผู้แสวงหาประโยชน์ เมื่อปี ค.ศ. 1936 มีการใช้หมายเลขประกันสังคมเป็นครั้งแรก ซึ่งสภาองเกรสได้ให้อำนาจในการใช้สำหรับเป็นหมายเลขระบุตัวบุคคล ด้วยเหตุนี้ หมายเลขประกันสังคม จึงเป็นสิ่งระบุตัวบุคคลหลักที่ประชาชนใช้ ไม่ว่าจะเป็นคนทั่วไปหรือข้าราชการ และเป็นตัวเลือกของผู้แสวงหาประโยชน์ บริษัทที่ทำการซื้อขายข้อมูลทางการเงินเป็นผู้ใช้หมายเลขประกันสังคม ที่เป็นหน่วยงานเอกชนที่ใหญ่ที่สุด กับบริษัทข้อมูลเครดิต (Credit Bureau) ซึ่งเก็บรักษาข้อมูลกว่า 400 ล้านแฟ้มที่เป็นกุญแจไปสู่หมายเลขประกันสังคม องค์กร

อื่น ๆ เช่น มหาวิทยาลัยใหญ่ๆ ทั้งหมดก็ใช้หมายเลขประกันสังคมในการระบุตัวนักศึกษา หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ทำการรับบริจาคเลือดถูกกำหนดโดยกฎหมายให้จัดให้มี หมายเลขประกันสังคมของผู้บริจาคเลือด มากไปกว่านั้นหมายเลขการเสียภาษี (Internal revenue code) กำหนดให้ หมายเลขประกันสังคม เป็นหมายเลขที่กำหนดตัวบุคคลชั้นแรกสำหรับ บัญชีบุคคลทุกคนที่ยื่นคำร้องขอภาษีเงินได้ ฐานข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ใหญ่ที่สุดที่ดูแลรักษา โดยศูนย์ข้อมูลอาชญากรรมของประเทศ (National Crime Information Center หรือ NCIC) รวมถึงข้อมูลอื่นๆ เช่น หมายเลขประกันสังคม ศาล กรมการขนส่ง (Department of Motor vehicle) หน่วยงานกลางของสหรัฐ สมาคมวิชาชีพ (Professional licensing Group) และฝ่าย จัดการกองทุนกู้ยืมเงินนักเรียนนักศึกษา (Student loan administrators) ทั้งหมดนี้ ต่างใช้ หมายเลขประกันสังคม ในการจัดการกับข้อมูลที่บันทึกไว้ ลักษณะที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่งของข้อมูลที่ ควรจะเป็นความลับนี้ ทำให้ผู้แสวงหาประโยชน์มีโอกาสอย่างกว้างขวางที่จะขโมยและใช้มัน

สภาองเกรสพยายามที่จะจำกัดการใช้หมายเลขประกันสังคม ซึ่งเป็นสิ่งแสดงตัวบุคคลที่มีโครงสร้างและลักษณะที่สามารถนำไปใช้กระทำความผิดได้ง่าย หมายเลขประกันสังคมเป็นสิ่ง ระบุตัวบุคคลหลักที่ใช้สำหรับพลเมืองและผู้อาศัยที่อาศัยในประเทศสหรัฐอเมริกา ยกตัวอย่างเช่น ในการสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างลูกค้ากับสถาบันทางการเงิน หมายเลขประกันสังคมมักเป็น สิ่งจำเป็นหากต้องการที่จะทราบข้อมูลเกี่ยวกับบัญชี ซึ่งหมายเลขประกันสังคมเป็นอาวุธที่สำคัญ ซึ่งผู้ที่แสวงหาประโยชน์ต้องการข้อมูลอื่น ๆ เพิ่มเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเพื่อทำการแสวงหาประโยชน์ จากสิ่งแสดงตัวบุคคลและสร้างความเสียหายแก่เหยื่อ ผลสุดท้ายก็คือการเสนอบทกฎหมายที่ พยายามที่จะจำกัดการใช้และแสดงหมายเลขประกันสังคมแบบดั้งเดิม ที่ใช้ในเรื่องภาษีและการ ประกันสังคมเท่านั้น แต่ข้อเสนอนี้จะสร้างค่าใช้จ่ายแก่สถาบันต่าง ๆ สูงมาก

การที่ผู้แสวงหาประโยชน์ได้ไปซึ่งหมายเลขประกันสังคม ไม่ได้เกิดจากความไม่ระมัดระวัง ของเหยื่อ หากแต่หมายเลขประกันสังคมนั้นเป็นสิ่งที่แสดงในเอกสารของรัฐ ที่จัดทำโดยรัฐเขต อำนาจศาลท้องถิ่น ศาลยุติธรรม ทั้งหน่วยงานของรัฐ(Public agency) นิติบุคคล ก็เก็บเอกสารที่ แสดงหมายเลขประกันสังคมไว้เช่นกัน ซึ่งนิติบุคคลบางแห่งก็มีการนำข้อมูลมาขาย (Reseller) ซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกาขาดกฎหมายที่เป็นความเข้าใจในการควบคุมดูแลการใช้และแสดง หมายเลขประกันสังคม ขณะที่กฎหมายสหรัฐไม่ได้จำกัดการใช้การแสดงผลหมายเลขประกันสังคม ทั้งภาครัฐและเอกชนทั้ง ๆ ที่เป็นที่ยอมรับว่ามีการใช้หมายเลขประกันสังคมโดยทุจริต สภาอง กรสได้ผ่านกฎหมายเพื่อทำความเข้าใจในการจำกัดการใช้หมายเลขประกันสังคมโดยภาคเอกชน

ในปัจจุบันการใช้หมายเลขประกันสังคม โดยเอกชนถูกควบคุมโดยกฎหมายของ บัญชีคนซึ่งนำไปปรับใช้กับนิติบุคคลในขอบเขตที่เคร่งครัด (In particular areas)

ข้อจำกัดโดยกฎหมายในเบื้องต้นในการใช้หมายเลขประกันสังคมของรัฐบาลถูกกำหนด ใน มาตรา 7 ของพระราชบัญญัติความเป็นส่วนตัว ค.ศ. 1974 (The Privacy act of 1974) ที่กำหนดว่า

(a) (1) เป็นการผิดกฎหมายหากหน่วยงานรัฐบาลของสหรัฐ มลรัฐ หรือท้องถิ่นใดที่ ปฏิเสธสิทธิประโยชน์หรือเอกสิทธิ์ที่กำหนดโดยกฎหมายเพราะเหตุที่ว่าปัจเจกชนคนใดปฏิเสธที่จะ เปิดเผยหมายเลขประกันสังคม

(2) บทบัญญัติที่กำหนดในวรรค 1 ของอนุมาตรานี้ไม่นำไปใช้กับ

(A) การเปิดเผยใดที่ถูกร้องขอโดยกฎหมายสหรัฐ

(B) การเปิดเผยหมายเลขประกันสังคมต่อสหรัฐ มลรัฐ หรือหน่วยงานท้องถิ่นที่เก็บ รักษาระบบการบันทึกที่มีอยู่และดำเนินการก่อน 1 มกราคม 1975 ถ้าการเปิดเผยนั้นถูกร้องขอ ภายใต้กฎหมายที่มีหรือนำกฎหมายมาปรับใช้ก่อนวันดังกล่าวเพื่อที่จะระบุตัวปัจเจกชน

(b) สหรัฐ มลรัฐ หรือหน่วยงานรัฐบาลส่วนท้องถิ่นใด ๆ ที่กำหนดให้ปัจเจกชนเปิดเผย หมายเลขประกันสังคมจะต้องแจ้งปัจเจกชนว่ามีกฎหมายหรืออำนาจอื่นใดให้อำนาจไว้และจะนำ หมายเลขดังกล่าวไปทำอะไร ไม่ว่าการเปิดเผยจะเป็นการบังคับหรือทำด้วยความเต็มใจ

4.1.1 กฎหมายเฉพาะในการป้องกันและปราบปรามการแสวงหาประโยชน์จากสิ่ง แสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต

สหรัฐอเมริกาและเขตอำนาจศาลหลายเขตในสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมายที่มี วัตถุประสงค์ในการป้องกันการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต การช่วยเหลือเหยื่อ การปรับปรุงขั้นตอนการดำเนินคดีและอัตราค่าลงโทษ และการแก้ปัญหาที่ ตามมา นอกจากนี้ยังมีกฎหมายของมลรัฐและกฎหมายของสหรัฐทั้งหมดที่มีอยู่แล้วและที่เพิ่งออกมา ในไม่กี่ปีนี้ รวมถึงร่างกฎหมายมากมายที่รอการพิจารณาและคาดหมายที่จะบัญญัติเป็นกฎหมาย

นอกจากนี้ ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมายเฉพาะของการแสวงหาประโยชน์ จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต มีกฎหมายของระดับสหรัฐที่เกี่ยวกับการทำสิ่งแสดงตัว บุคคลปลอม การคุ้มครองข้อมูลและเครดิต และมีกฎหมายทั่วไปที่นำมาปรับใช้กับการแสวงหา ประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต

ในระดับมลรัฐ มลรัฐอริโซนาเป็นรัฐแรกได้ออกกฎหมายจำแนกการแสวงหา ประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตในฐานะที่เป็นอาชญากรรมเพียงลำพัง ปัจจุบันมลรัฐของสหรัฐทั้ง 50 มลรัฐได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดง ตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตที่มีทั้งกำหนดให้เป็นความผิดเล็กน้อย (Misdemeanor) และความผิด

ร้ายแรง (Felony) กฎหมายของมลรัฐก็สำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากการดำเนินคดีทั้งหมดเกิดขึ้นในระดับมลรัฐ กฎหมายของรัฐมีประสิทธิภาพในการเพิ่มความรู้เกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต แต่ไม่ได้ยับยั้งอาชญากรรม

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐแคลิฟอร์เนียมีบทบัญญัติการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตหลายฉบับ มลรัฐนี้เป็นผู้นำในการตรากฎหมายต่อสู้กับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตและช่วยเหลือเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต ทั้งยังเป็นต้นแบบให้แก่รัฐอื่น ๆ และเป็นตัวแทนของวิธีในการต่อสู้กับอาชญากรรมนี้ของสหรัฐ ตามปกติแล้วบทบัญญัติในระดับสหรัฐจะออกกฎหมายมาก่อนระดับมลรัฐ ซึ่งอาจไม่สอดคล้องกันหรือมีความอ่อนแอเพียงเล็กน้อย ยกตัวอย่าง เช่น รัฐบาลสหรัฐออกกฎหมายเกี่ยวกับบัตรเครดิต (Credit law) มีวัตถุประสงค์หลักในการสร้างมาตรฐานการกลุ่ม (standard set) ของการนำไปใช้กับหนี้และการเรียกร้องแก่รัฐทั้งหมด ผลที่ตามมาก็คือ ในการแก้ปัญหาโดยกฎหมายสหรัฐ กฎหมายสหรัฐที่ออกมาก่อนจะไปจำกัดกฎหมายของมลรัฐที่ออกมาต่อสู้กับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตและทำให้กฎหมายบางฉบับของมลรัฐอาจสิ้นผลไป ยกตัวอย่างเช่น Fair and Accurate Credit Transactions Act (FACTA) กฎหมายฉบับนี้กำหนดให้สถาบันทางการเงินต้องรายงานบัตรเครดิตแก่ลูกค้าหนึ่งครั้งต่อปีโดยไม่ให้เก็บค่าใช้จ่ายจากลูกค้า ขณะที่กฎหมายของมลรัฐแคลิฟอร์เนียมีกฎหมายที่ออกมาก่อนหน้านั้นและกำหนดให้รายงาน 1 ครั้งต่อเดือน กฎหมายของมลรัฐที่เคร่งครัดกว่าก็ต้องสิ้นผลไป

4.1.1.1 ประมวลกฎหมายอาญาสหรัฐ

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าบทบัญญัติของประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งระดับสหรัฐและระดับมลรัฐกำหนดให้การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตเป็นฐานความผิดอาญา (Criminal offense) The Federal Identity and Assumption Deterrence act of 1998 เป็นสิ่งแสดงวิวัฒนาการของกฎหมายการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต ในสหรัฐอเมริกาถือเป็นกฎหมายฉบับแรกที่ให้คำนิยามของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต แต่เนื่องจากคำนิยามนี้กว้างขวาง พระราชบัญญัตินี้จึงง่ายที่จะดำเนินคดีกับผู้แสวงหาประโยชน์ อีกทั้งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดนิยามของสิ่งแสดงตัวบุคคล (Means of identification) อย่างกว้างขวางด้วย ซึ่งได้กำหนดให้มีความหมายรวมถึงสิ่งแสดงตัวบุคคลที่รัฐบาลเป็นผู้ออก (government issued identifiers) เช่น หมายเลขประกันสังคม และหมายเลขหนังสือเดินทาง นอกจากนี้ยังรวมถึงข้อมูลไบโอเมทริกซ์และสิ่งแสดงตัวบุคคลที่เป็นการติดต่อสื่อสารโทรคมนาคมและอิเล็กทรอนิกส์

ในมาตรา 1028 ของประมวลกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวนเหยื่อ จำนวนของสิ่งแสดงตัวบุคคลและชนิดของสิ่งแสดงตัวบุคคล ปัจจัยต่างๆดังกล่าวจะนำมาใช้พิจารณาเกี่ยวกับความผิดและการลงโทษ

ในทางปฏิบัติ บทลงโทษของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต มีแนวโน้มที่จะลดลงเมื่อเทียบกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจอื่น การที่ผู้กระทำความผิดอาจได้รับผลตอบแทนสูงและมีความเสี่ยงต่ำที่จะถูกจับ ทำให้การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต เป็นอาชญากรรมที่ผู้กระทำผิดเลือกทำ การลงโทษที่หนักขึ้นถูกเสนอให้ใช้กับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตที่รุนแรงขึ้น

ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1998 สภาคองเกรสได้ออกพระราชบัญญัติต่อต้านการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต ค.ศ.1998 (Identity Theft and Assumption Deterrence Act of 1998) เพื่อกำหนดฐานความผิดในการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตไว้ในประมวลกฎหมายอาญาสหรัฐ

บทบัญญัติของสหรัฐอเมริกากำหนดการครอบครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นอาชญากรรมกำหนดให้การครอบครองสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยมีเจตนาที่จะใช้ข้อมูลส่วนบุคคลในวิธีการที่ผิดกฎหมายเป็นความผิดอาญาถึงแม้จะไม่ได้ทำความผิดอื่น บทกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา กำหนดให้การกระทำขอลให้ได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเพื่อแสวงหาประโยชน์เป็นความผิดอาญา ยิ่งกว่านั้น การได้ข้อมูลส่วนบุคคลโดยอ้างตนโดยทุจริตเพื่อให้ได้ข้อมูลส่วนบุคคลจากหน่วยงานรายงานข้อมูลของผู้บริโภค (Consumer reporting agency) เป็นความผิดอาญา

วัตถุประสงค์ของ The Identity Theft and Assumption Deterrence Act, 1998

1. กำหนดให้ผู้ที่ถูกขโมยสิ่งแสดงตัวบุคคล (เจ้าของสิ่งแสดงตัวบุคคล) เป็นเหยื่อ จากแต่เดิมที่พิจารณาให้ผู้ออกบัตรเครดิตที่ต้องเสียหายเป็นเหยื่อ
2. ให้อำนาจหน่วยงานรัฐ เช่น FBI และหน่วยงานที่บังคับกฎหมายอื่นมีอำนาจในการสอบสวนคดีนี้
3. ให้อำนาจเหยื่อในการเรียกร้องการเยียวยา ทดแทน หากมีการตัดสินว่ามีการกระทำความผิดจริง
4. กำหนดให้ FTC เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานรับเรื่องร้องทุกข์ ข้อเสนอแนะ วิธีการเพื่อช่วยเหลือเหยื่อ การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต

พระราชบัญญัตินี้มีสองวัตถุประสงค์ในเบื้องต้น คือ เพื่อให้การโอนย้ายข้อมูลแสดงตัวบุคคลและการใช้ข้อมูลแสดงตัวบุคคลที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นฐานความผิดอาญาสหรัฐและก่อตั้งสิทธิในการได้รับการชดเชย การใช้คืนแก่เหยื่อ กฎหมายนี้กำหนดค่านิยมของ เอกสารแสดงตัวบุคคล (Identification document) ว่า

“เอกสารระบุตัวบุคคล (Identification document) หมายถึง เอกสารที่ถูกทำขึ้นหรือออกโดยหรือภายใต้อำนาจของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา มลรัฐ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการปกครองของรัฐ รัฐบาลต่างประเทศ รัฐบาลระหว่างประเทศหรือองค์กรกึ่งรัฐบาลระหว่างประเทศ ซึ่งเมื่อรวมกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดโดยเฉพาะแล้ว ถือเป็นชนิดที่ถูกยอมรับโดยทั่วไปเพื่อจุดประสงค์แห่งการบ่งชี้เฉพาะของแต่ละบุคคล”

ในปี ค.ศ. 2004 สภาของเกรสได้แก้ไขประมวลกฎหมายอาญาโดยพระราชบัญญัติที่ชื่อว่า Identity Theft Enhancement Act of 2004 วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้เพื่อกำหนดอาชญากรรมชนิดใหม่ของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต ที่มีความรุนแรงขึ้นและเพิ่มบทลงโทษที่อยู่ในรูปแบบต่าง ๆ ของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต กำหนดให้สหรัฐอเมริกาตัดสินการลงโทษที่หนักขึ้นแก่ผู้ที่มีพฤติการณ์น่าสงสัย การกำหนดการกระทำความผิดในการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต เพื่อประกอบอาชญากรรมอื่น เช่น การก่อการร้าย สะท้อนคำตอบรัฐบาลต่อการกระทำที่ร้ายแรงกับการลงโทษที่รุนแรง

เนื่องจากการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตมีผลกระทบกับเศรษฐกิจ เมื่อมีใครเอาไปซึ่งกรรมธรรม์ประกันชีวิต หรือทำการซื้อขายทางอินเตอร์เน็ตหรือเปิดบัญชีธนาคาร เขาต้องมั่นใจว่าข้อมูลทางการเงินของเขาต้องถูกคุ้มครองและถูกปฏิบัติด้วยความระมัดระวัง การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตไม่เพียงก่อความเสียหายเหยื่อเท่านั้น แต่ยังทำให้ความมั่นใจในธุรกิจถูกสั่นคลอนไปด้วย

ผลกระทบต่อเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต ก็เช่นเดียวกับการโจรกรรมอื่น ๆ ที่ทำให้เหยื่อสูญเสียทรัพย์สินและมีผลกระทบต่อจิตใจความรู้สึกของเหยื่อ ความเสียหายไม่ใช่เพียงรูปของเงิน เหยื่อเสียชื่อเสียงทางการเงิน ซึ่งการแก้ไขชื่อเสียงให้กลับมาดีเหมือนเดิมก็ใช้เวลานานเป็นเดือนหรือเป็นปี ทำให้เหยื่อรู้สึกเศร้าโศกและถูกรบกวน

กฎหมายนี้ยกมาตรฐานสำหรับผู้เข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลโดยผ่านหน้าทำการงาน เช่น ผู้ที่ทำงานในธนาคาร หรือหน่วยงานรัฐบาล บริษัทประกัน และที่เก็บข้อมูลอื่นซึ่งข้อมูลทางการเงิน กฎหมายนี้จะทำให้อาชญากรได้รับโทษเท่าเทียมกับอาชญากรรมที่ได้ทำ

สำหรับฐานความผิดและบทกำหนดโทษ ประมวลกฎหมายอาญาสหรัฐ
 ลักษณะที่ 18 หมวดที่ 47 มาตรา 1028 ได้กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

4.1.1.1.1 องค์ประกอบความผิด

มาตรา 1028 (a) ได้กำหนดให้การกระทำดังต่อไปนี้เป็นความผิด

(a) ผู้ใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับกรณีที่ระบุไว้ในข้อย่อย (c) ของหมวดนี้ -

(1) ผู้ใดโดยทราบคืออยู่แล้วและไม่มีอำนาจทางกฎหมายในการ
 ผลิตเอกสารแสดงตัวบุคคล สิ่งพิสูจน์ตนหรือการจัดทำเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม

(2) ผู้ใดทำการโอนย้ายเอกสารแสดงตัวบุคคล สิ่งพิสูจน์ตนหรือ
 การจัดทำเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอมโดยเจตนาทั้งที่ทราบคืออยู่แล้วว่าเอกสารแสดงตัวบุคคล
 หรือสิ่งพิสูจน์ตนนั้นถูกขโมยมาหรือได้รับการผลิตขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(3) ผู้ใดทำการครอบครองโดยเจตนาเพื่อการใช้หรือโอนเอกสาร
 แสดงตัวบุคคลโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเกินห้าแผ่น (นอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้เพื่อการใช้งาน
 สำหรับผู้เป็นเจ้าของ) รวมถึงในส่วนของสิ่งพิสูจน์ตนหรือการจัดทำเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม

(4) ผู้ใดทำการครอบครองเอกสารแสดงตัวบุคคล (มากกว่า
 จำนวนที่ระบุไว้เพื่อการใช้งานสำหรับผู้เป็นเจ้าของ) สิ่งพิสูจน์ตน หรือการจัดทำเอกสารปลอม โดยมี
 เจตนาเพื่อการใช้เอกสารหรือลักษณะดังกล่าวในการหลอกลวงประเทศสหรัฐอเมริกา

(5) ผู้ใดทำการผลิต การโอนย้ายหรือการครอบครองอุปกรณ์ที่
 ใช้ในการจัดทำเอกสารหรือสิ่งพิสูจน์ตนโดยมีเจตนาเพื่อการใช้อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสาร
 หรือสิ่งพิสูจน์ตนในการผลิตเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอมรวมถึงการใช้งานอุปกรณ์ที่ใช้ใน
 การจัดทำเอกสารหรือสิ่งพิสูจน์ตนหรือสิ่งพิสูจน์ตนอื่น ๆ

(6) ผู้ใดทำการครอบครองเอกสารแสดงตัวบุคคลหรือสิ่งพิสูจน์ตน
 ที่เป็นหรือที่ปรากฏว่าเป็นเอกสารแสดงตัวบุคคลหรือสิ่งพิสูจน์ตนของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือองค์กร
 สนับสนุนที่มีหน้าที่จัดงานพิเศษเกี่ยวกับความสำคัญของชาติตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งเอกสาร
 แสดงตัวบุคคลหรือสิ่งพิสูจน์ตนนั้นถูกขโมยหรือผลิตขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายทั้งที่ทราบคืออยู่แล้ว
 ว่าเอกสารแสดงตัวบุคคลหรือสิ่งพิสูจน์ตนดังกล่าวถูกขโมยหรือผลิตขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(7) ผู้ใดทำการโอนย้าย การครอบครองหรือการใช้วิธีการแสดง
 ตนของบุคคลโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยมีเจตนา เพื่อการกระทำหรือให้ความช่วยเหลือหรือ
 สนับสนุนหรือเกี่ยวข้องกับกรกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งก่อให้เกิดการละเมิดกฎหมายของ
 สหพันธ์หรือก่อให้เกิดความผิดทางอาญาร้ายแรงภายใต้กฎหมายของรัฐหรือท้องถิ่น หรือ

(8) ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือการซื้อขายสิ่งพิสูจน์ตนทั้งจริงและปลอมเพื่อการนำไปใช้งานในการจัดทำเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสารหรือวิธีการแสดงตน จะต้องได้รับการลงโทษตามที่ระบุไว้ในข้อย่อย (b) ของหมวดนี้

(c) กรณีที่เกี่ยวข้องกับอนุมาตรา (a) ของหมวดนี้ ได้แก่ -

(1) เอกสารแสดงตัวบุคคล สิ่งพิสูจน์ตนหรือการจัดทำเอกสารปลอมที่ออกให้หรือดูเหมือนว่าจะออกให้โดยหรือภายใต้หน่วยงานของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือองค์กรสนับสนุนที่มีหน้าที่จัดงานพิเศษเกี่ยวกับความสำคัญของชาติตามที่ได้รับมอบหมายหรือการออกแบบหรือการจัดหาอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสารแสดงตัวบุคคล สิ่งพิสูจน์ตนหรือการจัดทำเอกสารปลอม

(2) การกระทำผิดภายใต้อนุมาตรา (a) (4) ของหมวดนี้ หรือ

(3) อย่างใดอย่างหนึ่ง

(A) การผลิต การโอนย้าย การครอบครองหรือการใช้งานที่มีการห้ามไว้ในหมวดนี้ ซึ่งเป็นเรื่องของหรือส่งผลกระทบต่อการค้าระหว่างรัฐหรือการค้าระหว่างประเทศซึ่งรวมถึงการโอนย้ายเอกสารผ่านวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือ

(B) การจัดส่งวิธีการแสดงตน เอกสารแสดงตัวบุคคล การจัดทำเอกสารปลอมหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสารทางเมลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การโอนย้าย การครอบครองหรือการใช้งานที่มีการห้ามไว้ในหมวดนี้

4.1.1.1.2 บทลงโทษ

มาตรา 1028(b) บทลงโทษในกรณีที่มีการกระทำผิดตามอนุมาตรา (a) ของหมวดนี้ ได้แก่ -

(1) เว้นแต่จะมีการระบุไว้ในวรรค (3) และ (4) จะมีการปรับหรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 15 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับหากการกระทำผิดนั้นเป็น -

(A) การผลิตหรือการโอนย้ายเอกสารแสดงตัวบุคคล สิ่งพิสูจน์ตนหรือการจัดทำเอกสารปลอมที่เป็นหรือดูเหมือนว่าจะเป็น -

(i) เอกสารแสดงตัวบุคคลหรือสิ่งพิสูจน์ตนที่ออกให้โดยหรือภายใต้หน่วยงานของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือ

(ii) สูติบัตรหรือใบอนุญาตขับรถหรือบัตรประจำตัวประชาชน

(B) การผลิตหรือการโอนย้ายเอกสารแสดงตัวบุคคล สิ่งพิสูจน์ตนหรือการจัดทำเอกสารปลอมที่มากกว่าห้าแผ่นขึ้นไป

(C) การกระทำผิดตามที่ระบุไว้ในวรรค (5) ของข้อย่อยดังกล่าว หรือ

(D) การกระทำผิดตามที่ระบุไว้ในวรรค(7) ของข้อย่อยดังกล่าวโดยที่การกระทำผิดนั้นเกี่ยวข้องกับ การโอนย้าย การครอบครองหรือการใช้งานวิธีการแสดงตนมากกว่าหนึ่งวิธีขึ้นไป และการกระทำผิดนั้นทำให้ผู้กระทำผิดได้รับเงินรวมจำนวน 1,000 ดอลลาร์สหรัฐหรือมากกว่าในระยะเวลาหนึ่งปี

(2) เว้นแต่จะมีการระบุไว้ในวรรค (3) และ (4) จะมีการปรับหรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 15 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับหากการกระทำผิดนั้นเป็น –

(A) การผลิต การโอนย้ายหรือการใช้วิธีการแสดงตน เอกสารแสดงตัวบุคคล [1] สิ่งพิสูจน์ตนหรือการจัดทำเอกสารปลอม หรือ

(B) การกระทำผิดตามที่ระบุไว้ในวรรค (3) หรือ (7) ของข้อย่อยดังกล่าว

(3) การปรับหรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 20 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับหากการกระทำผิดนั้นเป็น –

(A) การเอื้อให้เกิดการค้ายาเสพติด (ตามที่ระบุไว้ในหมวด 929 (a) (2))

(B) การเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดความรุนแรง (ตามที่ระบุไว้ในหมวด 924 (a) (3))

(C) หลังจากการตัดสินว่ากระทำผิดภายใต้หมวดนี้ จะถือเป็นที่สุด

(4) การปรับหรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 30 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับหากการกระทำผิดนั้นเป็นการเอื้อให้เกิดการก่อการร้ายในประเทศ (ตามที่ระบุไว้ในหมวด 2331 (5) ของหัวข้อนี้) หรือเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ (ตามที่ระบุไว้ในหมวด 2331 (1) ของหัวข้อนี้)

(5) ในกรณีที่เป็นการกระทำผิดภายใต้อนุมาตรา (a) จะมีการริบทรัพย์สินส่วนบุคคลที่นำไปใช้หรือเจตนานำไปใช้เพื่อการกระทำผิด และ

(6) การปรับหรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งจำทั้งปรับในกรณีอื่น ๆ

4.1.1.1.3 นิยาม

(d) ในหมวดนี้และหมวด 1028A นั้น

(1) คำว่า "สิ่งพิสูจน์ตน" จะหมายถึง ภาพสามมิติ ไลยน้ำ การรับรอง สัญลักษณ์ รหัส ภาพ ลำดับของตัวเลขหรือตัวอักษรหรือคุณลักษณะอื่น ๆ ที่เป็นปัจเจกหรือเกี่ยวข้องกับคุณลักษณะอื่น ๆ ที่มีการนำไปใช้โดยการให้อำนาจลงในเอกสารแสดงตัวบุคคล อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสารหรือวิธีการแสดงตนเพื่อดูว่าเอกสารดังกล่าวมีการปลอมแปลงเปลี่ยนแปลงหรือทำปลอมหรือไม่

(2) คำว่า "อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำเอกสาร" จะหมายถึง อุปกรณ์ รอยพิมพ์ แม่แบบ ไฟล์คอมพิวเตอร์ แผ่นดิสก์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ฮาร์ดแวร์หรือซอฟต์แวร์ คอมพิวเตอร์ที่ได้รับการกำหนดค่าหรือใช้งานในการจัดทำเอกสารแสดงตัวบุคคล การจัดทำเอกสารปลอมหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสารอื่น ๆ

(3) คำว่า "เอกสารแสดงตัวบุคคล" จะหมายถึง เอกสารที่ได้รับการจัดทำหรือออกให้โดยหรือภายใต้หน่วยงานของรัฐบาลประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐ หน่วยงานย่อยทางการเมืองของรัฐ องค์การสนับสนุนที่มีหน้าที่จัดงานพิเศษเกี่ยวกับความสำคัญของชาติ ตามที่ได้รับมอบหมาย รัฐบาลต่างชาติ หน่วยงานย่อยที่เกี่ยวข้องกับการเมืองของรัฐบาลต่างชาติ รัฐบาลระหว่างประเทศหรือองค์การรัฐบาลระหว่างประเทศซึ่งเมื่อมีการจัดทำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลแล้ว เอกสารหรือข้อมูลดังกล่าวจะได้รับการยอมรับว่าเป็นการแสดงตนของบุคคล

(4) คำว่า "เอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม" จะหมายถึง เอกสารแสดงตัวบุคคลที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นการแสดงตนของบุคคลซึ่ง -

(A) ไม่ได้รับการออกให้โดยหรือภายใต้อำนาจขององค์กรของรัฐหรือถูกออกให้โดยหน่วยงานของรัฐแต่มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากนั้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการหลอกลวง และ

(B) ดูเหมือนว่าจะได้รับการออกให้โดยหรือภายใต้อำนาจของรัฐบาลแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐ หน่วยงานย่อยทางการเมืองของรัฐ องค์การสนับสนุนที่มีหน้าที่จัดงานพิเศษเกี่ยวกับความสำคัญของชาติตามที่ได้รับมอบหมาย รัฐบาลต่างชาติ หน่วยงานย่อยที่เกี่ยวข้องกับการเมืองของรัฐบาลต่างชาติ รัฐบาลระหว่างประเทศหรือองค์การรัฐบาลระหว่างประเทศ

(5) คำว่า "สิ่งพิสูจน์ตนปลอม" จะหมายถึง คุณลักษณะสิ่งพิสูจน์ตนที่ -

(A) ได้รับการออกให้ได้อย่างถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายในตอนแรก แต่ถูกนำไปเปลี่ยนแปลงหรือดัดแปลงเพื่อวัตถุประสงค์ในการหลอกลวงโดยไม่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่มีอำนาจรับผิดชอบ

(B) ได้รับการออกให้ได้อย่างถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายในตอนแรก แต่ถูกนำไปเผยแพร่หรือมีเจตนาเพื่อการเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่มีอำนาจรับผิดชอบ โดยการกระทำดังกล่าวไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับการประทับคุณลักษณะสิ่งพิสูจน์ตนลงในการจัดทำเอกสารแสดงตัวบุคคล อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสารหรือวิธีการแสดงตนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด

(C) ดูเหมือนว่าจะได้รับการออกให้ได้อย่างถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย แต่ความจริงแล้ว ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

(6) คำว่า “หน่วยงานที่ออกเอกสาร”

(A) จะหมายถึง องค์กรของรัฐบาลหรือหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกเอกสารแสดงตัวบุคคล วิธีการแสดงตนหรือคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับสิ่งพิสูจน์ตน และ

(B) รวมถึงในส่วนของรัฐบาลแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา หน่วยงานย่อยทางการเมืองของรัฐ องค์กรสนับสนุนที่มีหน้าที่จัดงานพิเศษเกี่ยวกับความสำคัญของชาติตามที่ได้รับมอบหมาย รัฐบาลต่างชาติ หน่วยงานย่อยที่เกี่ยวข้องกับการเมืองของรัฐบาลต่างชาติ รัฐบาลระหว่างประเทศหรือองค์กรรัฐบาลระหว่างประเทศ

(7) คำว่า “วิธีการแสดงตน” จะหมายถึง ชื่อหรือตัวเลขที่มีการนำมาใช้งานทั้งแบบแยกหรือที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลอื่น ๆ เพื่อแสดงอัตลักษณ์ของบุคคลซึ่งจะรวมถึงในส่วนของ -

(A) ชื่อ หมายเลขประกันสังคม วันเกิด ใบอนุญาตขับรถ หรือหมายเลขประจำตัวที่ได้รับการออกให้โดยรัฐหรือรัฐบาล หมายเลขการจดทะเบียนต่างด้าว หมายเลขหนังสือหนังสือเดินทาง หมายเลขประจำตัวของผู้เสียภาษีหรือผู้ว่าจ้าง

(B) ข้อมูลชีวภาพ เช่น ลายนิ้วมือ กราฟแสดงเสียงพูด การสแกนม่านตาหรือการแสดงข้อมูลทางกายภาพอื่น ๆ

(C) หมายเลขประจำตัวอิเล็กทรอนิกส์ ที่อยู่หรือรหัสแสดงเส้นทาง (Routing Code) หรือ

(D) การสื่อสารทางไกลที่พิสูจน์ข้อมูลหรืออุปกรณ์การเข้าถึง (ตามที่ระบุไว้ในหมวด 1029 (e))

(8) คำว่า “บัตรประจำตัวประชาชน” จะหมายถึง เอกสารแสดงตัวบุคคลที่ได้รับการออกให้โดยรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการแสดงตนเท่านั้น

(9) คำว่า “ผลิต” จะรวมถึง การเปลี่ยนแปลง สิ่งพิศุจน์ต้นหรือการประกอบ

(10) คำว่า “การโอนย้าย” จะหมายถึง การเลือกเอกสารแสดงตัวบุคคล เอกสารแสดงตัวบุคคลปลอมหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสาร และนำไปจัดวางหรือกำหนดการจัดวางเอกสารแสดงตัวบุคคล เอกสารแสดงตัวบุคคลปลอมหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสารดังกล่าวไว้ในลักษณะของการออนไลน์เพื่อให้ผู้อื่นสามารถเข้าถึงเอกสารแสดงตัวบุคคล เอกสารแสดงตัวบุคคลปลอมหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำเอกสารดังกล่าวได้

(11) คำว่า “รัฐ” จะหมายถึง รัฐใดรัฐหนึ่งของประเทศสหรัฐอเมริกา เขตการปกครองโคลัมเบีย เครือรัฐเปอร์โตริโกและเครือรัฐอื่น ๆ เขตการครอบครองหรือดินแดนที่เป็นของประเทศสหรัฐอเมริกา และ

(12) คำว่า “การสื่อสาร” จะหมายถึง -

(A) การขนส่ง การโอนย้ายหรือการดำเนินการไปยังที่ใดที่หนึ่งตามที่เห็นสมควร หรือ

(B) การทำหรือการได้รับการควบคุมในส่วนของ การขนส่ง การโอนย้ายหรือการดำเนินการดังกล่าวโดยเจตนา

นอกจากนี้ยังได้กำหนดให้ บุคคลใดที่พยายามหรือสมคบคิดกันในการกระทำความผิดภายใต้หมวดนี้หรือมีการกระทำใดที่เป็นการพยายามและการสมคบคิดจะได้รับการลงโทษตามที่กฎหมายระบุไว้

4.1.1.2 มาตราทางกฎหมายระดับมลรัฐ กฎหมายมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

California Penal Code Chapter 8. false Personation and cheats 528-539

4.1.1.2.1 องค์ประกอบความผิด

530.5 (a) ผู้ใดโดยเจตนาได้มาซึ่งข้อมูลระบุตัวบุคคลของบุคคลอื่นดังที่กำหนดไว้ใน (b) ของ มาตรา 530.55 และใช้ข้อมูลนั้นในวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งเครดิต สินค้า บริการ อสังหาริมทรัพย์หรือข้อมูลการรักษาทางการแพทย์

โดยปราศจากความยินยอมของบุคคลผู้เป็นเจ้าของ ถือเป็นความผิดอาญา และต้องถูกลงโทษโดยการปรับ โดยการจำคุกของเคาท์ตี้ ไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือถูกจำคุกของมลรัฐ

(b) ในกรณีใดๆที่บุคคลมีเจตนาที่จะได้มาซึ่งข้อมูลระบุตัวบุคคลของผู้อื่น ใช้ข้อมูลนั้นเพื่อการก่ออาชญากรรม นอกเหนือไปจาก (a) และถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้กระทำความผิด สำนวนศาล (court record) จะต้องแสดงว่า บุคคลที่เป็นเจ้าของสิ่งแสดงตัวบุคคลนั้นไม่ได้กระทำความผิดนั้น

(c) (1) ผู้ใดโดยฉ้อฉลได้รับหรือรักษาไว้ซึ่ง ข้อมูลแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นดังที่ระบุใน (b) ของมาตรา 530.55 ถือเป็นความผิดอาญา มีโทษปรับหรือจำคุกในคุกของเคาท์ตี้ไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) ผู้ใดโดยฉ้อฉลได้รับหรือรักษาไว้ซึ่ง ข้อมูลแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นดังที่ระบุใน (b) ของมาตรา 530.55 และเคยถูกตัดสินว่าได้กระทำความผิดในมาตรานี้ มีโทษปรับหรือจำคุกในคุกของเคาท์ตี้ไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับหรือถูกจำคุกในคุกของมลรัฐ

(d) (1) บุคคลใดโดยมีเจตนาฉ้อฉล ขาย โอน หรือส่งมอบ ข้อมูลแสดงตัวบุคคลของบุคคลอื่นดังที่นิยามไว้ใน มาตรา 530.55 (b) ถือเป็นความผิดตามกฎหมายและการกระทำความผิดดังกล่าวมีโทษปรับหรือจำคุกในคุกของเคาท์ตี้ไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับหรือถูกจำคุกในคุกของมลรัฐ

(2) บุคคลใดซึ่งรู้ข้อมูลแสดงตัวบุคคลของบุคคลอื่นใน (b) ของมาตรา 530.55 จะถูกนำไปใช้กระทำความผิดดังที่ระบุไว้ใน (a) ขาย โอน หรือส่งมอบ ข้อมูลดังกล่าว เป็นความผิดตามกฎหมาย ซึ่งมีโทษปรับ หรือจำคุกของรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ

(e) ผู้ใดทำผิดฐาน mail theft ดังที่ระบุไว้ใน s. 1708 ของบรรพที่ 18 ของประมวลสหรัฐ ผู้นั้นมีความผิดตามกฎหมายและต้องรับโทษปรับหรือจำคุกในคุกของเคาท์ตี้ไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ การดำเนินคดีในอนุมาตรานี้ไม่จำกัดหรือตัดสิทธิการดำเนินคดีภายใต้กฎหมายอื่น รวมทั้งใน (a)-(c)

(f) ผู้ให้บริการคอมพิวเตอร์หรือซอฟต์แวร์ ดังที่บัญญัติไว้ใน (f) ของมาตรา 230 ของบรรพ 47 ของประมวลกฎหมายอาญาสหรัฐ ไม่ต้องรับผิดตามมาตรานี้ เว้นแต่ ผู้ให้บริการดังกล่าวได้รับโอน ขาย ส่งมอบ หรือเก็บรักษาข้อมูลโดยเจตนาที่ฉ้อโกง

4.1.1.2.2 นิยาม

มาตรา 530.55(a) ได้กำหนดนิยามไว้ดังต่อไปนี้

"บุคคล" หมายถึง บุคคลธรรมดา ไม่ว่าจะยังมีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิตแล้ว บริษัท สมาคม องค์การ หุ้นส่วน ธุรกิจทรัสต์ บริษัท สมาคม บริษัทจำกัดความรับผิด หรือ หน่วยงานรัฐหรือ หน่วยงานอื่น

“ข้อมูลแสดงตัวบุคคลของผู้อื่น” หมายถึง

ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ หมายเลขประกันสุขภาพ หมายเลขผู้เสียภาษี หมายเลขประจำตัวโรงเรียน ใบอนุญาตขับรถทั้งของมลรัฐและสหรัฐ หรือหมายเลขแสดงตัวบุคคล หมายเลขประกันสังคม สถานที่ทำงาน หมายเลขประจำตัวพนักงาน หมายเลขวิชาชีพ ชื่อกลางของมารดา หมายเลขบัญชีเผื่อเรียกหมายเลขบัญชีออมทรัพย์ หมายเลขบัญชีกระแสรายวัน หมายเลขประจำบุคคลหรือรหัสผ่าน หมายเลขทะเบียนคนต่างด้าว หมายเลขหนังสือเดินทางของรัฐบาล วันเกิด ข้อมูลชีววิทยาที่มีลักษณะจำเพาะรวมถึง ลายพิมพ์นิ้วมือ รูปสแกนใบหน้า รอยเสียงเรติน่า รอยม่านตา หรือสิ่งกายภาพที่ลักษณะจำเพาะอื่น ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงหมายเลขแสดงตัวบุคคลที่ให้แก่บุคคล ที่อยู่ หรือรหัสเดินทาง ข้อมูลแสดงตัวบุคคลทางโทรคมนาคมหรือเครื่องมือเข้าถึง ข้อมูลที่แสดงในสูติบัตรหรือใบมรณะบัตร หรือหมายเลขบัตรเครดิต หรือรูปแบบที่เหมือนกันของการระบุตัวบุคคล

4.1.1.2.3 การคุ้มครองเหยื่อ

มาตรา 530.6 (a) ผู้ใดได้รู้หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าข้อมูลแสดงตัวบุคคลของเขาถูกใช้โดยมิชอบด้วยกฎหมายโดยบุคคลอื่น ดังที่ระบุไว้ใน (a) ของมาตรา 530.5 จะเริ่มต้นการสอบสวนตามกฎหมายโดยการติดต่อหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายที่มีเขตอำนาจเหนือภูมิภาคนาที่แท้จริงหรือสถานที่ตั้งของธุรกิจ ทั้งซึ่งจะนำตำรวจรายงานสิ่งที่เกิดขึ้น โดยให้จัดหาคำร้องเรียนพร้อมด้วยสำเนารายงานเรื่องดังกล่าวและให้เริ่มสอบสวนหาข้อเท็จจริง หากอาชญากรรมอันน่าสงสัยนั้นทำขึ้นในเขตอำนาจศาลต่างกัน หน่วยงานที่ใช้บังคับกฎหมายท้องถิ่นจะอ้างถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายที่ซึ่งอาชญากรรมอันน่าสงสัยได้ทำขึ้นเพื่อการสอบสวนข้อเท็จจริงในอนาคต

(b) ผู้ใดมีเหตุให้เชื่อว่าตนเป็นเหยื่อของการขโมยสิ่งแสดงตัวบุคคล อาจร้องทุกข์ต่อศาลในนามของตนเอง หรือ เป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการ

4.1.2 กฎหมายที่นำมาใช้ประกอบในการป้องกันและปราบปรามการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต¹

4.1.2.1 Fair and Accurate Credit Transactions Act of 2003 (FACTA)

กฎหมายฉบับนี้กำหนดให้สถาบันทางการเงินต้องรายงานข้อมูลเครดิตแก่ลูกค้าหนึ่งครั้งต่อปีโดยไม่ให้เก็บค่าใช้จ่ายจากลูกค้า

วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ คือ

1. การตัดยอดของหมายเลขบัตรเครดิตในใบเรียกเก็บเงิน ซึ่งเป็นความพยายามที่จะป้องกันการเกิดการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต
2. ให้อำนาจแก่เจ้าของบัญชีในการร้องขอให้ตรวจสอบการเปิดบัตรใหม่และการเปลี่ยนที่อยู่ ซึ่งเป็นความพยายามในการสืบหาการพยายามทำการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต
3. กำหนดให้ติดตั้งเครื่องเตือนการโกง (Fraud alert) บนบัตรเครดิต ซึ่งเป็นเครื่องมือที่จะหยุดการทำการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตซ้ำ
4. คำสั่งให้สกัด(Blocking) การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเป็นวิธีช่วยเหลือเหยื่อให้มีอัตราบัตรเครดิตเหมือนเดิม (Original credit rating) และเป็นการลดความเสียหายที่รุนแรงของอาชญากรรม

บทบัญญัติที่สำคัญของ FACTA คือ การเรียกร้องของสภาองเกรสต่อกรมธนารักษ์ (the department of treasury) ให้ดูแลการศึกษาในเรื่องการใช้ไบโอเมทริกส์ (Biometrics) และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นการเทคโนโลยีที่จะช่วยเรื่องพยานหลักฐานของการแสดงธุรกรรมทางการเงิน

กฎหมายสหรัฐได้บรรจุบทบัญญัติที่ค้นหาวิธีที่จะลดความเสี่ยงการเกิดการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต โดยการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคล บทบัญญัติเหล่านี้รวมถึงการเรียกร้องให้หน่วยงานที่รายงานข้อมูลของลูกค้า (Consumer reporting agency) แจ้งการตัดยอดบัตรเครดิตให้แก่ลูกค้าทราบเพื่อป้องกันความเสียหายไม่ให้ลูกกลาม กฎหมายของสหรัฐบางฉบับ เช่น Fair and accurate Credit Transactions Act (FACTA)

¹ หมายเหตุ : ผู้วิจัยขอกล่าวถึงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลโดยทุจริตที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีความสำคัญเท่านั้น

กำหนดให้สำนักงานเครดิต (Credit bureau US) ให้ติดตั้ง Fraud alerts ในสถานการณ์ที่เหมาะสม (certain circumstances) และทำให้มีการติดตั้งแพร่หลาย

บทบัญญัตินี้ไม่เพียงแต่เกี่ยวกับการดำเนินคดีและการลงโทษอาชญากรรม แต่ยังมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเหลือเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต ซึ่งเป็นผลที่ตามมาของอาชญากรรม ยกตัวอย่างเช่น FACTA กำหนดให้หน่วยงานที่รายงานข้อมูลของลูกค้าแจ้งต่อหน่วยงานที่รายงานข้อมูลของลูกค้าอื่น เมื่อพวกเขาได้รับข้อเรียกร้องให้ติดตั้ง Fraud alert ในแฟ้มประวัติของลูกค้า (Consumer file) นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติที่ห้ามไม่ให้หน่วยงานที่รายงานข้อมูลของลูกค้ารวมธุรกรรมที่เกิดจากการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลในรายงานทางเครดิตและห้ามองค์กรธุรกิจส่งผ่านข้อมูลนั้นแก่หน่วยงานที่รายงานข้อมูลของลูกค้าหลังจากมีการแจ้งให้ทราบแล้ว บทบัญญัตินี้อนุญาตให้เหยื่อทำประวัติเครดิตของพวกเขา อย่างไรก็ตาม กฎหมายไม่ได้บัญญัติวิธีที่จะแก้ปัญหาที่ตามมา เช่น ฐานะบุคคลล้มละลายปลอม หรือ บันทึกออาชญากรรมที่เหยื่อไม่ได้เป็นผู้กระทำ

Fair and Accurate Credit Transactions Act กำหนดให้นิติบุคคลจัดให้มีสำเนาใบสมัครและสำเนาการทำธุรกรรมทางธุรกิจ และจะต้องให้เจ้าของข้อมูลใช้ข้อมูลเหล่านี้ได้เพื่อที่จะสอบสวนคำกล่าวอ้างและแก้ไขสถานการณ์ทางการเงินของพวกเขาในกรณีที่มีข้อมูลที่เกิดจากการแสวงหาประโยชน์โดยทุจริตจากสิ่งแสดงตัวบุคคลของเขา หรือหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายที่เจ้าของข้อมูลเป็นผู้เลือกและมีความจำเป็นที่ต้องใช้ข้อมูลจากองค์กร ภายหลังจากที่การแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตเกิดขึ้น นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติอื่นที่จำกัดการกระทำในการเรียกเก็บเงิน (debt collection) มีการจำกัดเวลาและความถี่ที่ผู้เรียกเก็บเงินสามารถติดต่อกับลูกหนี้และห้ามกระทำการใดอันเป็นการรบกวนลูกหนี้เกินสมควร

4.1.2.2 Health Insurance Portability and Accountability Act of 1996 (HIPAA)

กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับข้อมูลผู้ป่วย ข้อมูลการรักษาและข้อมูลด้านการเงิน และการใช้หมายเลขรหัสส่วนตัวเพื่อแบ่งแยกหน่วยงานหรือส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องออกจากกัน โดยมีจุดมุ่งหมายสูงสุดให้ทุกข้อมูลมีความเป็นส่วนตัวและปลอดภัยจากการเข้าถึงของบุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาต

ในกรณีของ HIPAA แม้จะเน้นการดูแลข้อมูลคนไข้ไม่ให้สูญหายแต่นัยสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ คือการเก็บข้อมูลคนไข้ไว้เป็นความลับ เพื่อความปลอดภัยของข้อมูล

กฎหมายฉบับนี้ได้แก้ไขประมวลรัษฎากร 1986 (Internal Revenue Code of 1986) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความสะดวกและความต่อเนื่องของการประกันสุขภาพเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เช่น เสียเวลา การฉ้อโกง และการกระทำความผิดเกี่ยวกับการประกันสุขภาพ เพื่อให้เข้าถึงการบริการสุขภาพและการประกันสุขภาพง่ายขึ้น

Health Insurance Portability and Accountability Act of 1996 (HIPAA) กำหนดให้การใช้ข้อมูลส่วนบุคคลโดยการฉ้อโกงโปรแกรมการให้การรักษาสุขภาพเพื่อให้ได้เงินทรัพย์สิน ประโยชน์การรักษา สิ่งของหรือบริการเป็นความผิด

ภายใต้กฎหมาย Health Insurance Portability and Accountability Act of 1996 (HIPAA) สถานให้บริการทางการแพทย์ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานที่คุ้มครองข้อมูลสุขภาพบุคคลซึ่งรักษาหรือส่งผ่านข้อมูลทางสุขภาพ ผู้ดูแลรักษาทางเทคนิคและกายภาพก็ถูกกำหนดเช่นกันเพื่อให้ความมั่นใจในความลับของข้อมูลและคุ้มครองจากการใช้หรือการเปิดเผยโดยไม่มีอำนาจ ซึ่งเมื่อข้อมูลด้านสุขภาพต่าง ๆ ถูกเปิดเผยแล้ว จะไม่สามารถปกป้องข้อมูลจากผู้แสวงหาผลประโยชน์จากข้อมูลนั้นโดยตรง หรือข้อมูลอื่นที่เชื่อมโยงไปถึง และจะทำให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลได้

Health Insurance Portability and Accountability Act of 1996 SEC. 1177(a) ได้กำหนดให้การกระทำต่อไปนี้เป็นความผิด

1. ผู้ใดใช้หรือเป็นเหตุที่ทำให้ใช้สิ่งระบุตัวบุคคลด้านสุขภาพที่มีลักษณะเฉพาะ (unique health identifier)
2. ผู้ใดได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลที่สามารถระบุตัวบุคคลได้ซึ่งข้อมูลนั้นเกี่ยวข้องกับปัจเจกบุคคล หรือข้อมูลสุขภาพที่ระบุตัวได้ (identifiable health information)
3. ผู้ใดเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่สามารถระบุตัวบุคคลได้แก่บุคคลอื่นจะต้องถูกลงโทษดังที่กำหนดไว้ใน (b)

บทลงโทษได้กำหนดใน SEC. 1177(b) ดังนี้

- (1) มีโทษปรับไม่เกิน 50,000 ดอลลาร์สหรัฐ จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ
- (2) ถ้ากระทำความผิดโดยการอ้างสิทธิโดยมิชอบ (false pretenses) มีโทษปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์สหรัฐ จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และ
- (3) ถ้ากระทำความผิดโดยเจตนาเพื่อขาย โอนย้าย หรือใช้ข้อมูลส่วนบุคคลที่สามารถระบุตัวบุคคลได้ของปัจเจกบุคคลเพื่อประโยชน์ทางการค้า ประโยชน์ส่วนตัว (personal gain) หรือ เพื่อให้เกิดภัยอันตราย (malicious harm) มีโทษปรับไม่เกิน 250,000 ดอลลาร์สหรัฐ จำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

4.1.2.3 The Internet False Identification Act of 2000

พระราชบัญญัตินี้กำหนดขึ้นเพื่อแก้ไข False Identification Crime Control Act of 1982 ในการช่วยล้อมกรอบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวกับการใช้สิ่งแสดงตัวบุคคลปลอม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายนี้ขยายขอบเขตของความผิดอาญาที่เป็นการปลอมแปลงเอกสารระบุตัวบุคคลให้รวมไปถึงเอกสารที่โอนย้ายโดยวิธีทางอิเล็กทรอนิกส์ วัตถุประสงค์หลักอย่างหนึ่งคือ การจำหน่ายเอกสารระบุตัวบุคคลปลอม (counterfeit identification documents) ผ่านทางอินเทอร์เน็ตเป็นความผิด นอกจากนี้ The Internet False Identification act of 2000 ยังเปิดช่องว่างที่อนุญาตให้ผู้ปลอมแปลงเอกสารขายบัตรประกันสังคมโดยไม่ผิดกฎหมายโดยยึดหลักที่ว่าเอกสารดังกล่าวเป็นของที่ทำขึ้นใหม่ (Novelties) ไม่ใช่การปลอมเอกสารที่มีอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม การครอบครอง การย้ายโอน การใช้ของใหม่ ซึ่งเอกสารปลอม การกระทำความผิดดังกล่าวจะเป็นอาชญากรรม ถ้าเอกสารนั้นเป็นเอกสารระบุตัวบุคคลที่อยู่ในคำนิยามของ "อุปกรณ์เข้าถึง"(Access device) ซึ่งเป็นอุปกรณ์เข้าถึงการโทรคมนาคม ที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1029(1)

4.1.2.4 Data Protection Law

เป็นกฎหมายเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนตัวของผู้บริโภค ซึ่งเป็นการตอบโต้การใช้ข้อมูลโดยทุจริต ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ออกกฎหมายคุ้มครองข้อมูลขึ้นด้วยการจัดให้มีการคุ้มครองแก่ปัจเจกชนในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นการคุ้มครองเพียงบางองค์กร ในบางองค์กรยังมีอำนาจเปิดเผยข้อมูลของบุคคลได้อยู่ ยกตัวอย่างเช่น State Department of motor vehicles สามารถที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลบางอย่าง ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิของปัจเจกชน เช่น รูปภาพหรือรูปถ่ายส่วนบุคคล หมายเลขประกันสังคม ยาที่ใช้ในการรักษา หรือ ข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ จะเปิดเผยได้ก็ต่อเมื่อเป็นกรณีที่กำหนดไว้ล่วงหน้าโดยเฉพาะ

ภายใต้กฎหมายสหรัฐ สถาบันทางการเงินสามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้ หากได้แจ้งสิทธิที่จะปกปิดให้แก่ผู้บริโภคทราบและได้จัดให้มีทางเลือกที่จะละสิทธินี้

4.1.2.5 Gramm-Leach-Bliley Financial Modernization Act 1999

Gramm-Leach Financial Services Modernization Act เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ระบุให้สถาบันการเงิน (Financial institution) ต่าง ๆ (ซึ่งรวมตลอดถึงสถาบันใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมทางการเงินด้วย) จะต้องทำหนังสือแจ้งต่อผู้บริโภคเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนข้อมูล ซึ่งผู้บริโภคมีสิทธิที่จะจำกัดข้อมูลบางส่วน แต่อย่างไรก็ตามผู้บริโภคไม่มีสิทธิที่จะห้ามบริษัทไม่ให้แบ่ง (share) ข้อมูลกับบริษัทสาขา

กฎหมายนี้ถูกบังคับใช้เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2000 กฎหมาย Gramm-Leach-Bliley Financial Modernization Act มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า GLBA เป็นกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในทางการเงิน ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลที่สามารถบ่งชี้ข้อมูลทางการเงิน (Personally identifiable financial information) รายการและข้อมูลอื่นใดของผู้บริโภค ซึ่งได้มาจากการใช้ข้อมูลทางการเงินที่สามารถบ่งชี้เกี่ยวกับบุคคลได้และข้อมูลที่ไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายนี้ได้แก่ ข้อมูลที่สาธารณะชนสามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้และรวมถึงบรรดารางรายการหรือข้อมูลที่ได้ถูกรวบรวมจัดเก็บโดยปราศจากการใช้ข้อมูลทางการเงินที่สามารถบ่งชี้เกี่ยวกับบุคคลได้ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับประชากร (Demographic data) และข้อมูลที่ไม่ใช่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่สถาบันการเงินใช้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการวิเคราะห์

กฎหมายฉบับนี้ให้สิทธิแก่เจ้าของข้อมูลที่สามารถเลือกได้ว่าไม่ให้มีการเปิดเผยข้อมูลหรือใช้ข้อมูลร่วมกันอีกต่อไป (Opting out of information Sharing) โดยสิทธินี้เจ้าของข้อมูลจะใช้เมื่อใดก็ได้และจะมีอยู่ตลอดไปตราบเท่าที่เจ้าของข้อมูลยังไม่ได้ยกเลิกสิทธิดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร

4.1.2.6 The Social Security Confidentiality Act 2000

ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ออกกฎหมายเพื่อลดความเสี่ยงของการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริต โดยบัญญัติกฎหมายชื่อ The Social Security Confidentiality Act of 2000 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับหมายเลขประกันสังคม จดหมายเช็ค ดราฟต์

พระราชบัญญัตินี้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน ค.ศ. 2000 ได้กำหนดให้เลขาธิการกรมธนารักษ์ (Secretary of the Treasury) ทำการที่จำเป็นเพื่อให้มั่นใจว่าหมายเลขประกันสังคมจะไม่ถูกเปิดเผยกำหนดให้เลขาธิการกำหนดกระบวนการที่ละชั้นเพื่อแก้ปัญหาให้สำเร็จในอนาคตเลขาธิการต้องรายงานต่อสภาองเกรสถึงความคืบหน้าไม่เกิน 1 ปีภายหลังจาก พระราชบัญญัตินี้ประกาศใช้

4.1.2.7 Privacy Act 1974

พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 27 กันยายน ค.ศ. 1975 กฎหมายฉบับนี้มุ่งคุ้มครองข้อมูลของประชาชนที่ถูกจัดเก็บและรักษาโดยหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐเท่านั้น ไม่ได้รวมถึงข้อมูลที่ถูกจัดเก็บโดยภาคเอกชน กฎหมายฉบับนี้มุ่งคุ้มครองการบันทึกข้อมูล (record) ซึ่งหมายถึงรายการใด ๆ การสะสมหรือการจัดกลุ่มของข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลของบุคคลที่

จัดเก็บโดยหน่วยงาน ข้อมูลที่ว่าเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา การทำธุรกรรมต่าง ๆ ประวัติ การรักษาทางการแพทย์ ข้อมูลทางอาชญากรรม การจ้างงาน ฯลฯ โดยข้อมูลดังกล่าวบรรจรรายการดังต่อไปนี้คือ ชื่อ หมายเลขที่สามารถระบุตัวบุคคลได้ สิ่งแสดงตัวบุคคล เช่น ลายนิ้วมือ เสียง หรือภาพ

จุดเด่นของกฎหมายฉบับนี้คือ การรับรองสิทธิเจ้าของข้อมูลที่เข้าถึงข้อมูลของตนเองเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง การแก้ไขข้อมูลที่ผิด นอกจากนี้แล้ว กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดให้หน่วยงานของรัฐจะต้องจัดทำมาตรการอย่างเหมาะสมเพียงพอที่จะรักษาและป้องกันไม่ให้มีการใช้ข้อมูลไปในทางที่ทุจริตอีกด้วยและกฎหมายฉบับนี้ยังคุ้มครองผู้ไร้ความสามารถ เช่น ผู้เยาว์ หรือคนไร้ความสามารถที่ไม่สามารถใช้สิทธิด้วยตนเองได้ โดยให้ผู้ปกครองหรือผู้อนุบาลเป็นผู้ทำแทน

พระราชบัญญัตินี้เป็นตัวกำหนดเกี่ยวกับวิธีการจัดการข้อมูลของรัฐบาล แต่ไม่รวมถึงการบังคับใช้กฎหมาย และยิ่งระบุอีกว่ารัฐสามารถเข้าสู่ฐานข้อมูลของเอกชนได้ตลอดเวลา ระบุว่าหน่วยงานที่ไม่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย โดยทั่วไปแล้วจะต้องไม่เก็บรวบรวมข้อมูลที่กำหนดไว้ซึ่ง เป็นสิ่งที่รัฐบาลกลางกำหนดเพื่อป้องกันอันตรายหรือความเสี่ยงของการเปิดเผยเพิ่มข้อมูลของรัฐต่อสาธารณะกำหนดว่ารัฐบาลกลางจะต้องดำเนินการดูแลการเก็บรวบรวมข้อมูลของบุคคลและหาวิธีป้องกันฐานข้อมูลจากพวกแฮกเกอร์ หรือการสอดแนมจากคนข้างในเองด้วย ระบุถึงเฉพาะฐานข้อมูลที่ "ดูแลโดยหน่วยงานรัฐ" ไม่รวมฐานข้อมูลที่ดูแลและเป็นเจ้าของโดยเอกชน²

The Privacy Act of 1974 ประมวลกฎหมายของสหรัฐ มาตรา 552 กำหนดให้การจัดการในการเก็บ การรักษา การใช้ และการจำหน่ายข้อมูลที่สามารถระบุตัวบุคคลได้เกี่ยวกับปัจเจกบุคคลที่เก็บรักษาไว้ในระบบการจัดเก็บของหน่วยงานรัฐ กฎหมายนี้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องทำใบรายงานเกี่ยวกับระบบการจัดเก็บข้อมูลของตนแก่สาธารณะ กฎหมายห้ามการเปิดเผยข้อมูลของบุคคลใดโดยปราศจากการยินยอมที่เป็นลายลักษณ์อักษรของเจ้าของข้อมูล ยกเว้นเป็นการเปิดเผยที่เข้าช้อยกเว้น 20 ข้อ โดยกำหนดฐานความผิด ดังนี้

1. เจ้าหน้าที่ใดๆหรือลูกจ้างของหน่วยงาน ผู้ที่โดยตำแหน่งการงานหรือโดยลักษณะการจ้างงานตามศีลธรรม ได้ครอบครอง หรือเข้าถึง ข้อมูลของหน่วยงานที่มีข้อมูลส่วนบุคคลที่ระบุตัวบุคคลใด การเปิดเผยข้อมูลนั้น ถูกห้ามโดยมาตรานี้หรือโดยกฎหรือระเบียบแต่

² การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่จัดเก็บในบัตรประจำตัวแบบอเนกประสงค์(Smart Card) สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการสถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์/ TU-RAC

กำหนดภายใต้กฎหมายนี้ และใครที่ทราบว่าเป็นข้อมูลเฉพาะที่ห้ามเปิดเผย เจตนาเปิดเผยข้อมูลในลักษณะใด ๆ แก่บุคคลหรือหน่วยงานที่ไม่มีสิทธิได้รับข้อมูลนั้น ถือเป็นความผิด และมีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ

2. เจ้าหน้าที่ใด ๆ หรือลูกจ้างของหน่วยงานของหน่วยงานใดที่มีเจตนารักษาระบบจัดเก็บข้อมูลโดยไม่เป็นไปตามข้อกำหนดใน มาตรา (e) (4) ของมาตรานี้ ถือเป็นความผิดและมีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ

3. บุคคลใดที่โดยรู้และโดยเจตนาร้องขอหรือได้มาซึ่งสิ่งบันทึกใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัจเจกบุคคลจากหน่วยงาน โดยการลวง ถือเป็นความผิดและมีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ

กฎหมายกำหนดวิธีการสำหรับปัจเจกบุคคลที่ต้องการเข้าถึงหรือแก้ไขข้อมูล และกำหนดให้หน่วยงานของรัฐ 4 หน่วยงานเป็นผู้จัดเก็บข้อมูล ไม่มีหน่วยงานใดที่สามารถเปิดเผยข้อมูลของบุคคลได้ ยกเว้นแต่ได้รับการร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรของเจ้าของข้อมูลนั้น

ข้อยกเว้นในการอนุญาตให้ใช้ข้อมูลส่วนบุคคลที่จัดเก็บไว้

1. ตามความต้องการของ สำนักสำรวจจำนวนประชากร (Census Bureau) และสำนักข้อมูลแรงงาน (Bureau of Labor Statistics)
2. เพื่อการใช้งานตามปกติของหน่วยงานรัฐบาลสหรัฐ
3. เพื่อวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมาย
4. เพื่อการสืบสวนของรัฐสภา
5. เพื่อวัตถุประสงค์ในการบริหารของรัฐอื่นๆ

หน้าที่ของตัวแทนหรือหน่วยงานของรัฐต่างๆ

1. หน้าที่รักษาข้อมูลด้วยความถูกต้องและเลือกจัดเก็บเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ทั้งข้อมูลนั้นต้องมีความสมบูรณ์ด้วย
2. แจ้งแก่เจ้าของข้อมูลให้ทราบเกี่ยวกับวัตถุประสงค์หลักของการจัดเก็บและข้อมูลที่จะนำไปใช้ การนำข้อมูลไปใช้ในงานปกติทั่วไป (routine uses)
3. หากมีการเผยแพร่ต่อบุคคลภายนอก จะต้องมีการตรวจสอบว่าข้อมูลนั้นมีความถูกต้องสมบูรณ์ และเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของหน่วยงานที่จัดเก็บหรือไม่

4. หน่วยงานจะต้องออก rule of control บังคับใช้แก่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการออกแบบพัฒนา การจัดการ การเก็บรักษาเกี่ยวกับระบบการบันทึกข้อมูล อีกทั้งยังต้องแจ้งเตือนให้บุคคลเหล่านี้เคารพกฎดังกล่าวและจะได้รับโทษหากมิได้ปฏิบัติตาม

5. หน่วยงานจะต้องกำหนดมาตรการทางบริหาร ทางเทคนิคและทางกายภาพที่เหมาะสมเพื่อเป็นหลักประกัน ด้านความปลอดภัยและความลับของการบันทึกข้อมูล และป้องกันการคุกคามหรือภัยอันตรายใด ๆ ซึ่งก่อให้เกิดผลร้ายแก่ข้อมูลได้

สิทธิของเจ้าของข้อมูล

1. สิทธิที่จะได้รับสำเนาของตนเอง 1 ชุด
2. สิทธิที่จะแก้ไขความถูกต้องของข้อมูล

4.1.2.8 Drivers Privacy Protection Act

พระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้เมื่อ ค.ศ. 1994 แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อ ค.ศ. 2000 โดยเพิ่มระดับความคุ้มครองให้มากยิ่งขึ้นไปอีก โดยกฎหมายระบุว่าข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวไม่สามารถที่จะแบ่งให้หน่วยงานอื่นใช้ โดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของข้อมูลมิได้ เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้น

กฎหมายนี้มุ่งคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลใดที่สามารถบ่งชี้หรือระบุตัวบุคคลได้ของบุคคลธรรมดาและองค์กรหรือหน่วยอื่น แต่ไม่รวมถึงหน่วยงานราชการของรัฐ ซึ่งรวมถึงภาพถ่าย (Photograph) หมายเลขประกันสังคม บัตรประจำตัวผู้ขับขี่รถยนต์ ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และข้อมูลทางการแพทย์แต่ไม่รวมถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุทางรถยนต์ การละเมิดกฎจราจรและสถานะของผู้ขับขี่ โดยผู้ที่ถูกควบคุมตามกฎหมายคือ State Department of Motor-vehicles (DMVs) เจ้าหน้าที่ของรัฐ ลูกจ้าง หรือผู้รับเหมา

อย่างไรก็ตาม มีข้อยกเว้นตามกฎหมาย 2 ประการคือ เพื่อใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐ รวมทั้งศาล และหน่วยงานที่มีหน้าที่บังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายและรวมถึงบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลที่กระทำในนามของรัฐ และเพื่อใช้เกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยของผู้ขับขี่และการขโมยยานพาหนะ

ในกรณีที่มีการฝ่าฝืน กฎหมายฉบับนี้แยกการลงโทษออกเป็นสองระดับคือ หากผู้กระทำละเมิดเป็นบุคคลธรรมดา ผู้นั้นจะถูกลงโทษปรับ หากผู้ละเมิดเป็นหน่วยงานของรัฐที่เรียกว่า State Department of Motor-vehicles (DMVs) จะต้องถูกปรับเป็นจำนวนเงินไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน

4.1.2.9 Electronic Funds Transfer Act

พระราชบัญญัตินี้ช่วยให้การโอนเงินทางอิเล็กทรอนิกส์มีความปลอดภัย และคุ้มครองผู้บริโภคมากขึ้น เนื่องจากรูปแบบของการชำระเงินได้มีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงจากการใช้เงินตราหรือแลกเปลี่ยนสินค้ากัน โดยมีวิธีการชำระเงินหลายวิธี ซึ่งเป็นผลมาจากเทคโนโลยีที่ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกและขยายขีดความสามารถในการให้บริการเกี่ยวกับด้านการเงิน การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์และเน้นระบบการชำระเงิน รูปแบบของการชำระเงินทั้งที่อยู่ในรูปของเงินสดดิจิทัล หรือเงินสดอิเล็กทรอนิกส์ หรือเช็คอิเล็กทรอนิกส์ ครอบคลุมถึงการโอนเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งรายใหญ่และรายย่อย การชำระเงินแบบใหม่ทางอิเล็กทรอนิกส์ และวิวัฒนาการทางการเงินรูปแบบใหม่

การโอนเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ หมายความว่า การนำเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และการสื่อสารมาใช้ในการชำระเงินทั้งในรูปแบบของสื่อกลางในการชำระเงินและวิธีการส่งมอบสื่อกลางในการชำระเงิน พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 (Electronic Transactions Act - 2001)

กฎหมายนี้ระบุว่า การทำธุรกรรมหรือสัญญาที่เป็นเชิงอิเล็กทรอนิกส์ เช่น E-mail ข้อตกลงในอินเทอร์เน็ต ฯลฯ สามารถใช้เป็นหลักฐานผูกมัดและฟ้องร้องในชั้นศาลได้ โดยกำหนดฐานความผิดไว้ใน มาตรา 916 ทั้งนี้ได้กำหนดนิยามใน มาตรา 916 (c) ดังนี้ "(c) ในมาตรานี้ คำว่า "เดบิต อินสตรูเมนต์" หมายถึง บัตร รหัส หรือเครื่องมืออื่น ยกเว้นเช็ค ดราฟท์ หรือ อินสตรูเมนต์ที่ลักษณะคล้ายกัน" โดยได้กำหนดให้การกระทำต่อไปนี้เป็นความผิด ในมาตรา 916 (a)(b)

1. บุคคลใดโดยรู้หรือโดยเจตนา ให้ข้อมูลเท็จหรือที่คลาดเคลื่อน หรือไม่ให้ข้อมูลที่เขาต้องเปิดเผยโดยมาตรานี้หรือกฎหมายอื่นที่ออกภายใต้กฎหมายนี้ มีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับหรือ
2. ผู้ใดโดยรู้ ใช้หรือพยายามใช้หรือสมคบที่จะใช้ เดบิต อินสตรูเมนต์ที่ปลอม เลียนแบบ ดัดแปลง หาย ที่ขโมยมาหรือได้มาโดยการฉ้อฉล เพื่อให้ได้เงิน สินค้า บริการ หรือสิ่งมีค่าอื่นใด ภายในช่วงเวลา 1 ปี มีมูลค่ารวม 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือมากกว่านั้น มีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับหรือ
3. โดยเจตนาที่ผิดกฎหมายหรือเจตนาฉ้อฉล ขนย้ายหรือพยายามหรือคบคิดที่จะขนย้าย เดบิต อินสตรูเมนต์ปลอม เลียนแบบ หาย ที่ขโมยมา หรือได้มาโดยการฉ้อฉล โดยรู้ว่าเป็นอันเดียวกับที่ปลอม เลียนแบบ ดัดแปลง หาย ที่ขโมยมา หรือที่ได้มาโดยฉ้อฉล มีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. โดยเจตนาที่ผิดกฎหมายหรือเจตนาฉ้อฉล ใช้เครื่องมือใด ๆ ของระหว่างรัฐหรือการค้าต่างประเทศ เพื่อขายหรือโอนย้ายเดบิต อินสตรูเมนต์ปลอม เลียนแบบ ดัดแปลง หาย ที่ขโมยมาหรือที่ได้มาโดยการฉ้อฉลโดยรู้ว่าเป็นอันเดียวกับที่ปลอม เลียนแบบ ดัดแปลง หาย ที่ขโมยมาหรือที่ได้มาโดยฉ้อฉล มีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

5. โดยรู้ ได้รับ เปิดเผย ใช้ หรือโอนย้ายเงิน สินค้า บริการ หรือสิ่งอื่นใดที่มีค่า(ยกเว้นตั๋วการเดินทางระหว่างรัฐหรือการเดินทางต่างประเทศ) ที่ซึ่ง (A) โดยในระยะเวลา 1 ปี มีมูลค่า 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือมากกว่า (B) เคลื่อนย้ายหรือเป็นส่วนหนึ่งของการค้าระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศและ(C) ได้รับเดบิต อินสตรูเมนต์ปลอม เลียนแบบ หาย ที่ขโมยมาหรือที่ได้เดบิตอินสตรูเมนต์มาโดยฉ้อฉล มีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

6. โดยรู้ ได้รับ เปิดเผย ใช้ ขาย หรือโอนย้ายตัวเดินทางระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศที่ (A) โดยในระยะเวลา 1 ปี มีมูลค่า 500 ดอลลาร์สหรัฐ หรือมากกว่า (B) ซื้อหรือได้รับ เดบิต อินสตรูเมนต์ปลอม เลียนแบบ หาย ที่ขโมยหรือที่ได้เดบิตอินสตรูเมนต์มาโดยฉ้อฉล มีโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

7. ในธุรกรรมที่มีผลต่อการค้าระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศโดยในระยะเวลา 1 ปี มีมูลค่า 1,000 ดอลลาร์สหรัฐหรือมากกว่า โดยผ่านการใช้เดบิต อินสตรูเมนต์ปลอม เลียนแบบ หาย ที่ขโมย หรือที่ได้รับโดยฉ้อฉล โดยรู้ว่าจะเดบิต อินสตรูเมนต์นั้น ปลอม เลียนแบบ หาย ที่ขโมย หรือที่ได้รับโดยฉ้อฉล—ต้องถูกปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

4.1.2.10 The Fair Credit Reporting Act of 1970

The Fair Credit Reporting Act of 1970 ได้ชื่อว่าเป็นกฎหมายคุ้มครองส่วนบุคคลที่จัดเก็บโดยภาคเอกชนฉบับแรกของประเทศสหรัฐอเมริกา กฎหมายนี้ได้อนุญาตให้หน่วยงานที่เรียกว่า consumer reporting agency จัดเก็บ ใช้และเปิดเผยข้อมูลเครดิตของลูกค้าแก่ผู้ประกอบการซึ่งต้องเป็นความต้องการข้อมูลที่ชอบธรรม นอกจากนี้แล้ว หากผู้ใช้ข้อมูลเครดิตดังกล่าวเป็นข้อมูลในการประกอบตัดสินใจที่เป็นผลลบ เช่น การปฏิเสธในเรื่องของการขอสินเชื่อ การจ้างงาน หรือบริการอื่นใดของลูกค้าแล้ว ผู้ใช้เครดิตต้องแจ้งให้ลูกค้าทราบถึงแหล่งที่มาของข้อมูลนั้น

สำหรับข้อมูลเครดิต ที่ถูกเปิดเผยได้นั้น ตามกฎหมายฉบับนี้รับรองว่า สามารถทำได้หลายประการ จนมีข้อวิตกกังวลจากนักวิชาการว่า กฎหมายฉบับนี้ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของลูกค้า ในขณะที่เดียวกัน ขอบเขตของการเปิดเผยข้อมูลต่อผู้ประกอบการก็นั่นค่อนข้างกว้างขวาง

กฎหมายมุ่งคุ้มครองข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลูกค้า ไม่ว่าจะอยู่ในรูปลายลักษณ์อักษรหรือวาจา หรือการติดต่อสื่อสารอื่นใด ซึ่งจัดเก็บโดย Consumer Reporting Agency โดยข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลเกี่ยวกับเครดิตของลูกค้า ความมีชื่อเสียงทั่วไป ลักษณะส่วนตัว สถานการณ์ทางการเงิน ข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานหรือลักษณะการดำเนินชีวิต โดยข้อมูลดังกล่าว ถูกใช้หรือคาดหวังได้ว่าจะถูกใช้ หรือถูกจัดเก็บไม่ว่าบางส่วนหรือทั้งหมดเพื่อวัตถุประสงค์ในการกำหนดความเหมาะสมของลูกค้าในเรื่องเครดิต ประกันภัยการจ้างงานหรือวัตถุประสงค์อื่นใดที่ได้รับอนุญาต ข้อมูลเหล่านี้เรียกว่า รายงานของลูกค้า (customer report)

สำหรับบุคคลที่ถูกควบคุมนั้นได้แก่ บุคคลธรรมดา ห้างหุ้นส่วน บริษัท จำกัด ทรัสต์ สมาคม ส่วนราชการหรือตัวแทน หรือหน่วยงานอื่นใด พนักงานหรือลูกจ้างของ Customer Reporting Agency (CRAs) โดย Customer Reporting Agency หมายถึง บุคคลใดๆ ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องไม่ว่าบางส่วนหรือทั้งหมดในการรวบรวม (assembling) หรือประเมินผล (evaluating) ข้อมูลเครดิตของผู้บริโภคหรือข้อมูลอื่นใดเกี่ยวกับผู้บริโภคเพื่อวัตถุประสงค์ในการรายงานข้อมูลแก่บุคคลที่สาม ซึ่งโดยปกติแล้วหมายถึง Credit Bureau หากพนักงานหรือลูกจ้างของ Customer Reporting Agency ใจฝ่าฝืนเปิดเผยข้อมูลแก่บุคคลที่ยังไม่ได้รับอนุญาตให้ได้รับข้อมูลแล้ว จะต้องถูกปรับและถูกจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปีหรือทั้งจำทั้งปรับ

หน้าที่ของบุคคลที่ถูกควบคุม

1. หน้าที่การจัดเก็บข้อมูลให้เกิดความถูกต้องหรือมีความสมบูรณ์
2. หน้าที่ในการตรวจสอบและทำให้ข้อมูลมีความทันสมัยตลอดเวลา
3. หน้าที่ต้องแจ้งให้ Customer Reporting Agency ทราบว่า การจัดเก็บหรือความถูกต้องของข้อมูลได้ถูกโต้แย้งโดยลูกค้าที่เป็นเจ้าของข้อมูล
4. หน้าที่แจ้งให้ Customer Reporting Agency ทราบว่า บัญชีของลูกค้าได้ปิดแล้ว

สิทธิของเจ้าของข้อมูล

1. สิทธิที่จะขอดูข้อมูลที่ถูกจัดเก็บของตน
2. สิทธิที่จะให้ความยินยอมหรืออนุญาตที่จะให้บุคคลที่สาม เช่น creditor หรือนายจ้างหรือบริษัทประกันภัยได้รับหรือเข้าถึง Customer Report

3. หากเจ้าของข้อมูลได้รับความเสียหายใดๆ จากการถูกเปิดเผยข้อมูล ผู้นั้นมีสิทธิจะฟ้อง CRA ต่อศาลเพื่อเรียกค่าเสียหายได้

4. สิทธิที่จะแจ้งให้ CRA ทราบว่า ข้อมูลที่ถูกจัดเก็บนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่ สมบูรณ์อันจะมีผลให้ CRA ต้องดำเนินการไต่สวนใน 30 วัน และหากพบว่าข้อมูลที่ถูกจัดเก็บนั้นไม่ถูกต้อง CRA จะต้องแจ้งยัง CRA อื่นๆ เพื่อที่จะได้แก้ไขข้อมูลให้เกิดความถูกต้องมากขึ้น

4.2 ประเทศสหราชอาณาจักร

ในประเทศสหราชอาณาจักร ไม่มีกฎหมายเฉพาะในเรื่องการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยตรง หากแต่ข้อมูลส่วนบุคคลได้รับการคุ้มครองโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Data Protection Act) พระราชบัญญัตินี้คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทั้งหมดเช่น ชื่อ วันเกิด ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตอยู่หลายฉบับ ซึ่งผู้วิจัยขอกล่าวถึงเฉพาะกฎหมายที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีความสำคัญ ดังต่อไปนี้

4.2.1 พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Data Protection Act 1998)

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลถือเป็นกฎหมายหลักและเป็นพื้นฐานของประเทศสหราชอาณาจักรในการคุ้มครองข้อมูลของประชาชน ข้อมูลส่วนบุคคลจะได้รับการคุ้มครองภายใต้กฎหมายนี้ ซึ่งผู้ประกอบการต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การคุ้มครองข้อมูลที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายดังกล่าว พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล 1998 (Data Protection Act) ได้ให้ความหมายของข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Data) หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของบุคคลซึ่งสามารถระบุตัวบุคคลได้จากข้อมูลนั้นเองหรือจากข้อมูลหรือข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในการควบคุมของผู้ควบคุมข้อมูล (data controller) และรวมถึงการแสดงความคิดเห็น คำบอกเล่าใด ๆ ที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งบุคคลอื่นหรือบุคคลที่ 3 ได้กล่าวถึงเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ค.ศ. 1998 (Data Protection Act 1998) เป็นกฎหมายซึ่งมีผลบังคับใช้ครอบคลุมถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลดังกล่าวอาจประกอบด้วย ชื่อ ที่อยู่ ประวัติการชำระหนี้ ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะทางการเงิน และข้อมูลอื่น ๆ เกี่ยวกับผู้ถือบัตรเครดิต ผู้ประกอบการใดที่ทำการรวบรวมหรือจัดเก็บข้อมูลดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดอย่างเคร่งครัด ได้แก่

1. การใช้ข้อมูลต้องมีความเป็นธรรมและต้องเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย
2. การรวบรวมข้อมูลต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์เฉพาะและไม่ขัดต่อกฎหมาย

3. ต้องไม่รวบรวมข้อมูลเกินกว่าความจำเป็น
4. การใช้ข้อมูลต้องมีความเป็นธรรมและต้องเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย
5. การรวบรวมข้อมูลต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์เฉพาะและไม่ขัดต่อกฎหมาย
6. ต้องไม่รวบรวมข้อมูลเกินกว่าความจำเป็น
7. ต้องปรับปรุงข้อมูลให้ถูกต้องและทันสมัยอยู่เสมอ
8. ต้องไม่เก็บข้อมูลให้นานเกินกว่าความจำเป็น
9. เจ้าของข้อมูล (ผู้ถือบัตร) มีสิทธิตรวจสอบและแก้ไขข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตน
10. ผู้ประกอบการที่ใช้ข้อมูลอย่างไม่ถูกต้องจะถูกกลงโทษ
11. ต้องไม่ส่งข้อมูลส่วนบุคคลออกนอกสหภาพยุโรป เว้นแต่ ประเทศดังกล่าวมี

มาตรการคุ้มครองผู้บริโภคที่พอเพียง

กฎหมายฉบับนี้กำหนดฐานความผิดเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลของผู้อื่นโดยทุจริตใน บรรพ 4 บทเบ็ดเตล็ดและทั่วไป (Part 4 Miscellaneous and General) ในมาตรา 55 และกำหนดโทษในมาตรา 60 นอกจากนี้ยังได้กำหนดนิยามในมาตรา 1

มาตรา 55 การได้มา ฯลฯ ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

โดยกำหนดฐานความผิด ดังต่อไปนี้

(1) บุคคลใดต้องไม่กระทำการใดดังต่อไปนี้ ไม่ว่าโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อ โดยปราศจากความยินยอมของผู้ควบคุมข้อมูล

(a) ได้มาหรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลหรือข้อมูลที่เป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลส่วนบุคคล หรือ

(b) จัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลส่วนบุคคลต่อบุคคลอื่น

(2) อนุมาตรา (1) ไม่บังคับใช้กับบุคคลที่แสดงให้เห็นได้ว่า

(a) การได้มา การเปิดเผย หรือ การจัดหา

(i) จำเป็นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันหรือตรวจหาอาชญากรรม หรือ

(ii) ที่กำหนดหรือให้อำนาจตามกฎหมาย หลักนิติธรรม หรือคำสั่งศาล

(b) ผู้นั้นได้กระทำการลงไปโดยมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าตนมีสิทธิตามกฎหมายที่จะได้รับหรือเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารนั้นหรือเพื่อที่จะจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลต่อบุคคลอื่น

(c) ผู้นั้นได้กระทำการลงไปโดยมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าตนจะได้รับความยินยอมจากผู้ควบคุมข้อมูลถ้าผู้ควบคุมข้อมูลได้รู้ถึงการเอาไป การเปิดเผยหรือการจัดหาซึ่งข้อมูลและสภาพของข้อมูลนั้น หรือ

(d) หากในสถานการณ์เช่นนั้น การได้มา การเปิดเผย หรือการจัดหา เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ

(3) ผู้ใดฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) ถือเป็นความผิด

(4) ผู้ใดขายข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับมาโดยฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) ถือเป็นความผิดตามมาตรา 11

(5) ผู้ใดเสนอขายข้อมูลถือเป็นความผิด ถ้า

(a) ผู้นั้นได้รับข้อมูลมาโดยการฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) หรือ

(b) อันมาเนื่องจากการนั้น เป็นเหตุให้ผู้นั้นได้รับข้อมูลที่ฝ่าฝืนอนุมาตรา (1)

(6) เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุมาตรา (5) ไม่ว่าจะมิวัตถุประสงค์เพื่อการค้าหรือไม่ก็ตาม การโฆษณาที่แจ้งข้อมูลส่วนบุคคลถือว่าเป็นการเสนอขายข้อมูล

(7) เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมาตรา 11(2) มาใช้บังคับ และเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุมาตรา (4) ถึง (6) ให้ "ข้อมูลส่วนบุคคล" หมายความว่า รวมถึงข้อมูลที่ตัดตอนมาจากข้อมูลส่วนบุคคลด้วย....."

จากกฎหมายข้างต้น บุคคลใดถือว่ากระทำความผิด หากได้กระทำได้ดังต่อไปนี้

1. ผู้ใดได้มาหรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลหรือข้อมูลที่อยู่ในข้อมูลส่วนบุคคล หรือจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่อยู่ในข้อมูลส่วนบุคคลต่อบุคคลอื่น โดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ควบคุมข้อมูล

2. ผู้ใดจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่อยู่ในข้อมูลส่วนบุคคลต่อบุคคลอื่นโดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ควบคุมข้อมูล

3. ผู้ใดขายข้อมูลที่ได้มาโดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ควบคุมข้อมูล

4. ผู้ใดเสนอขายข้อมูลที่ได้มาโดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ควบคุมข้อมูล (การประกาศที่แจ้งข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็น หรือ อาจเป็นเพื่อการค้า เป็นการเสนอขายข้อมูล)

ผู้กระทำการดังกล่าว จะไม่ถือเป็นความผิด หากเข้าข้อยกเว้นดังนี้

1. ที่การได้มา การเปิดเผย หรือ การจัดหาจำเป็นในวัตถุประสงค์ของการป้องกันหรือตรวจหาอาชญากรรม

2. ที่การได้มา การเปิดเผย หรือ การจัดหาที่กำหนดหรือให้อำนาจตามกฎหมาย หรือคำสั่งศาล

3. ที่การได้มา การเปิดเผย หรือ การจัดหาโดยผู้นั้นมีเหตุให้เชื่อว่าเขามีสิทธิ ตามกฎหมายที่จะได้รับหรือเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารนั้น เพื่อที่จะจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่อยู่ใน ข้อมูลส่วนบุคคลต่อบุคคลอื่น

4. ที่การได้มา การเปิดเผย หรือ การจัดหาโดยมีเหตุให้เชื่อว่าผู้ นั้นได้รับความ ยินยอมจากผู้ควบคุมข้อมูล ถ้าผู้ควบคุมข้อมูลรู้ถึงการเอาไป การเปิดเผย การจัดหาและ สภาพของข้อมูลนั้น หรือ

5. ที่การได้มา การเปิดเผย หรือ การจัดหาหากในสถานการณ์เช่นนั้น การเอา มา การเปิดเผย หรือการจัดหา เพื่อประโยชน์สาธารณะ

การดำเนินคดีและบทลงโทษ

มาตรา 60 การดำเนินคดีและบทลงโทษ ใ้บุคคลใดที่มีความผิดตามมาตรา นี้ ภายใตบทกฎหมายของ พรบ. นี้ ต้องได้รับการพิจารณาคดี ดังนี้

(a) ในการพิจารณาคดีอย่างรวบรัด มีโทษปรับไม่เกินที่กฎหมายกำหนด หรือ

(b) ในการไต่สวนมูลฟ้อง มีโทษปรับ

ทั้งนี้ กฎหมายได้กำหนดให้ลงโทษปรับไม่เกิน 5000 ยูโร

นิยาม

(1) ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าข้อความมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“ข้อมูล” หมายถึง ข้อมูลข่าวสารที่

(a) ถูกดำเนินการโดยอุปกรณ์ที่ปฏิบัติการโดยอัตโนมัติอันเนื่องมาจากคำสั่งที่ บ่อนเพื่อการปฏิบัติการนั้น

(b) ถูกบันทึกโดยมีเจตนาให้ข้อมูลข่าวสารนั้นถูกดำเนินการโดยอุปกรณ์ ดังกล่าว

(c) ถูกบันทึกเป็นส่วนหนึ่งของระบบจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกัน หรือโดยมี เจตนาให้ข้อมูลข่าวสารนั้น

สร้างระบบจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องดังกล่าว หรือ

(d) กรณีไม่เข้าตาม (a), (b) หรือ (c) แต่สร้างการบันทึกข้อมูลที่สามารถเข้าถึง ได้ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 68

“ผู้ควบคุมข้อมูล” หมายถึง ภายใต้ได้อนุมัติมาตรา 4 บุคคลไม่ว่าโดยลำพังหรือร่วมกันหรือปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกันกับบุคคลอื่น ตัดสินว่าข้อมูลส่วนบุคคลถูกดำเนินการหรือจะถูกรับดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์และในรูปแบบใด

“ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้จาก

(a) จากข้อมูลเหล่านั้น หรือ

(b) จากข้อมูลเหล่านั้นและข้อมูลข่าวสารอื่นๆ ที่อยู่ในความครอบครอง หรืออาจจะได้อยู่ในความครอบครองของผู้ควบคุมข้อมูล

และรวมถึงการแสดงความคิดเห็นใด ๆ เกี่ยวกับบุคคลและสิ่งบ่งชี้ใด ๆ ที่แสดงถึงเจตนาของผู้ควบคุมข้อมูลหรือเจตนาของบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับบุคคลนั้น

(2) ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าข้อความมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

(a) “การได้มา” หรือ “การบันทึก” ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงการได้มาหรือการบันทึกข้อมูลที่เป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลนั้นด้วย และ

(b) “การใช้” หรือ “การเปิดเผย” ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงการใช้หรือการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลนั้นด้วย

4.2.2 พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน ค.ศ. 2006

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 สหราชอาณาจักรเคยประกาศใช้กฎหมายซึ่งบังคับให้พลเมืองต้องมีบัตรประจำตัวประชาชนเพื่อเหตุผลในทางความมั่นคงเพื่อป้องกันการสืบราชการลับของนาซี แต่ในปี ค.ศ.1952 รัฐบาลของเซอร์วินสตัน เชอร์ชิล ได้ประกาศยกเลิกการใช้บัตรประจำตัวประชาชน เนื่องจากเห็นว่าเมื่อสงครามสิ้นสุดลง ความจำเป็นในการใช้บัตรประจำตัวประชาชนเพื่อวัตถุประสงค์ข้างต้นเป็นอันหมดไป อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน มีความจำเป็นรูปแบบใหม่ กล่าวคือจำเป็นต่อการต่อสู้กับการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย การโจรกรรมข้อมูลบุคคล (Identity Theft) การก่ออาชญากรรมและการก่อการร้ายซึ่งคุกคามประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกนับแต่เหตุการณ์ 911 ในประเทศสหรัฐอเมริกาและขยายไปหลายประเทศทั่วโลก รัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรจึงดำริเกี่ยวกับการมีระบบบัตรประจำตัวอีกครั้งหนึ่ง

รัฐบาลได้จัดโครงการปรึกษาหารือ (consultation) เกี่ยวกับบัตรให้สิทธิและการ ข้อจลเกี่ยวกับการแสดงตน (Entitlement Cards and Identity Fraud) ขึ้นในเดือนกรกฎาคม

2002 การปรึกษาหารือดังกล่าวได้สิ้นสุดในเดือนมกราคม 2003 โดยรัฐบาลได้เผยแพร่ผลการปรึกษาในเดือนพฤศจิกายน 2003 ผลการศึกษาดังกล่าวได้ทำให้เกิดการร่างกฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัว ร่างกฎหมายร่างแรกได้ถูกพิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกในเดือนเมษายน 2004 ภายหลังจาก รัฐบาลได้เผยแพร่ร่างกฎหมายเกี่ยวกับบัตรประจำตัวประชาชนนอกประสงค์ออกสู่สาธารณชน ร่างกฎหมายฉบับนี้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับประเด็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลที่อาจเกิดขึ้นได้แต่รัฐบาลได้ตอบข้อห่วงใยดังกล่าว โดยชี้ให้เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ จะสามารถป้องกันการละเมิดส่วนบุคคล ด้วยเหตุผลสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. มีข้อจำกัดในการจัดเก็บข้อมูลในทะเบียนราษฎรไว้อย่างเคร่งครัด กล่าวคือ การจัดเก็บข้อมูลนั้นทำได้อย่างจำกัด และเท่าที่จำเป็นอย่างที่สุดเท่านั้น และข้อมูลส่วนบุคคลอื่น ๆ เช่น การเก็บประวัติการกระทำผิดทางอาญานั้นไม่อาจทำได้

2. การตรวจสอบหลักฐานของบุคคล (Identity Checks) จะทำได้ก็ต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากผู้ถือบัตรเท่านั้น เว้นแต่กฎหมายอนุญาตให้ทำได้

3. กฎหมายไม่ได้บังคับให้ผู้ถือบัตรต้องพกพาบัตรตลอดเวลา และตำรวจไม่มีอำนาจเรียกให้บุคคลใดๆ แสดงบัตรประจำตัวประชาชน

4. มีโทษทางอาญาสถานหนักสำหรับบุคคลผู้ที่นำข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกจัดเก็บไว้ไปใช้โดยมิชอบ

5. มีการแต่งตั้งผู้ตรวจการระดับชาติ (National Identity Scheme Commissioner) ซึ่งมีความเป็นอิสระในการตรวจสอบการดำเนินงานที่เกี่ยวกับงานทะเบียนราษฎรแห่งชาติ รวมทั้งตรวจตราว่าประชาชน องค์กรหรือหน่วยงานเอกชนนำบัตรประจำตัวประชาชนไปใช้อย่างไร

The Identity Cards Act 2006 เป็นกฎหมายที่สร้างระบบทะเบียนราษฎรแห่งชาติ และระบบบัตรประจำตัวประชาชนโดยตรง โดยกำหนดกรอบทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลที่จะจัดเก็บรวบรวมไว้ในทะเบียนราษฎรแห่งชาติและในบัตรประจำตัวประชาชน ทั้งนี้ บัตรที่ออกใช้ตามกฎหมายนี้ก็รองรับลักษณะของบัตรนอกประสงค์และกล่าวถึงการบรรจุข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางชีวภาพของบุคคลด้วย นอกจากนี้กฎหมายนี้ยังมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่จัดเก็บในทะเบียนราษฎรและในบัตรประจำตัวประชาชนไว้ด้วย อันเป็นการคุ้มครองเพิ่มเติมจากกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (The Data Protection Act 1998)

นอกจากนี้ กฎหมายยังกำหนดข้อมูลที่จัดเก็บในทะเบียนราษฎรแห่งชาติไว้ 4 กลุ่มด้วยกัน คือ (1) ข้อมูลตามบัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัติ (2) ข้อมูลทางเทคนิคเพื่อใช้ในการบริหารจัดการทะเบียนราษฎร (3) ข้อมูลทางเทคนิคเพื่อใช้ในการออกและการยกเลิกบัตรประจำตัวประชาชน และ (4) ข้อมูลที่ประชาชนร้องขอให้บันทึกไว้ในทะเบียนราษฎรแห่งชาติตามที่รัฐมนตรี

กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ ข้อมูลกลุ่มที่เป็นหัวใจของกฎหมายฉบับนี้คือข้อมูลกลุ่ม (1) ตามบัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัติ ซึ่งเมื่อพิจารณาบัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัติแล้ว จะเห็นได้ว่ากฎหมายได้จัดกลุ่มข้อมูลที่จัดเก็บออกเป็น 9 กลุ่มดังนี้ และแต่ละกลุ่มประกอบด้วยข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับตัวบุคคล ประกอบด้วย

- (ก) ชื่อ
- (ข) ชื่ออื่นที่บุคคลมีหรือเป็นที่รู้จัก
- (ค) วันเกิด
- (ง) สถานที่เกิด
- (จ) เพศ
- (ฉ) สถานที่อยู่อาศัยหลักในประเทศสหราชอาณาจักร
- (ช) สถานที่อยู่อาศัยอื่นทุกแห่งในประเทศสหราชอาณาจักรหรือในประเทศอื่น

2. ข้อมูลที่ใช้ระบุตัวบุคคล ประกอบด้วย

- (ก) รูปถ่ายซึ่งแสดงรูปหน้า
- (ข) ลายมือชื่อ
- (ค) ลายพิมพ์นิ้วมือ
- (ง) ข้อมูลทางชีวภาพอื่นเกี่ยวกับบุคคล

3. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะการอยู่อาศัย (Residential Status) ประกอบด้วย

- (ก) สัญชาติ
- (ข) สิทธิการพำนักอยู่ในประเทศสหราชอาณาจักร
- (ค) ข้อกำหนดและเงื่อนไขเกี่ยวกับการได้รับอนุญาตให้เข้าหรือพำนักอยู่ใน

ประเทศสหราชอาณาจักร

4. หมายเลขอ้างอิงเกี่ยวกับบุคคล ประกอบด้วย

- (ก) หมายเลขประจำตัวประชาชน (National Identity Registration Number)
- (ข) หมายเลขบัตรประจำตัวที่ออกให้
- (ค) หมายเลขประกันแห่งชาติ (National Insurance Number)
- (ง) หมายเลขเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเข้าเมือง
- (จ) หมายเลขหนังสือเดินทางของประเทศสหราชอาณาจักร ประเทศอื่นหรือ

องค์การระหว่างประเทศ ตลอดจนหมายเลขเอกสารที่ใช้แทนหนังสือเดินทาง

- (ฉ) หมายเลขบัตรประจำตัวใดที่ออกให้นอกประเทศสหราชอาณาจักร
- (ช) หมายเลขที่เกี่ยวข้องกับคำขออนุญาตเข้าหรือพำนักอยู่ในประเทศ

- (ซ) หมายเลขใบอนุญาตทำงาน
 - (ญ) หมายเลขใบอนุญาตขับรถ
5. ประวัติการบันทึกข้อมูล ประกอบด้วย
- (ก) ข้อมูลที่บันทึกในครั้งก่อน ๆ
 - (ข) รายละเอียดการเปลี่ยนแปลง
 - (ค) วันมรณะ
6. ประวัติเกี่ยวกับบัตรประจำตัวและการลงทะเบียน ประกอบด้วย
- (ก) วันที่มีคำขอให้ลงทะเบียน
 - (ข) วันที่มีคำขอให้เปลี่ยนแปลงทางทะเบียน
 - (ค) วันที่มีคำขอเพื่อยืนยันข้อมูลในทะเบียน
 - (ง) เหตุผลของการไม่บันทึกข้อมูล
 - (จ) รายละเอียดเกี่ยวกับบัตรประจำตัวทุกบัตรที่ออกให้บุคคล ตลอดจนรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่รับรองคำขอ และการแจ้งบัตรหาย หรือบัตรได้รับความเสียหาย ฯลฯ
 - (ฉ) รายละเอียดเกี่ยวกับข้อกำหนดของรัฐมนตรีให้คืนบัตรประจำตัว
7. ข้อมูลที่ใช้ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ ประกอบด้วย
- (ก) ข้อมูลที่ใช้เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในทะเบียนหรือใช้ออกบัตรประจำตัว
 - (ข) ข้อมูลที่ใช้ยืนยันทะเบียน
 - (ค) รายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนในการแสดงตนหรือตรวจสอบข้อมูล
 - (ง) รายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนในการตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์ของทะเบียน
 - (จ) รายละเอียดเกี่ยวกับการแจ้งของบุคคล
8. ข้อมูลที่ใช้ในการรักษาความปลอดภัยของข้อมูล ประกอบด้วย
- (ก) หมายเลขประจำตัว (Personal Identification Number: PIN)
 - (ข) รหัสผ่านหรือรหัสอื่น หรือวิธีการสร้างรหัสผ่านหรือรหัสอื่น
 - (ค) คำถามและคำตอบที่ใช้แสดงตัวบุคคล
9. ประวัติการให้ข้อมูล ประกอบด้วย
- (ก) รายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลที่จัดให้แก่บุคคล
 - (ข) รายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่ให้ข้อมูล
 - (ค) รายละเอียดอื่นเกี่ยวกับการให้ข้อมูลเมื่อมีการให้ข้อมูลแต่ละครั้ง

นอกจากการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตาม The Data Protection Act 1998 ซึ่งใช้ได้โดยมีประสิทธิภาพอยู่แล้ว The Identity Cards Act 2006 ยังมีบทบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะอีก โดย Section 12 กำหนดว่าข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนจะสามารถเปิดเผยให้บุคคลภายนอกได้ตามคำขอของเจ้าของข้อมูลเองหรือเมื่อเจ้าของข้อมูลให้ความยินยอมเท่านั้น การเปิดเผยข้อมูลโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลกระทำได้เฉพาะกรณีที่ถูกกฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ซึ่งเป็นข้อกำหนดใน Section 17 ถึง Section 19 นอกจากนี้กฎหมายยังให้อำนาจรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลที่ไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลตาม Section 17 ถึง Section 19 อีกด้วย

1. การนำข้อมูลไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของหน่วยงานของรัฐ (Section 17) กฎหมายกำหนดกรณีที่สามารถนำข้อมูลในทะเบียนไปให้หน่วยงานอื่นของรัฐใช้ได้ เช่น ผลประโยชน์ด้านความมั่นคงของประเทศ หรือวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับการป้องกัน หรือการตรวจสอบการกระทำ ความผิดอาญา หรือวัตถุประสงค์อื่นใดที่ระบุไว้โดยระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด เป็นต้น

2. การนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ในเพื่อการป้องกันและตรวจสอบการกระทำผิดทางอาญา (Section 18) กฎหมายให้อำนาจเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลแก่บุคคลอื่นเพื่อการป้องกันและตรวจสอบการกระทำผิดทางอาญาในกรณีที่ถูกกฎหมายกำหนด

3. การนำข้อมูลไปใช้เพื่อแก้ไขข้อมูลที่คลาดเคลื่อนหรือไม่สมบูรณ์ (Section 19) กฎหมายให้อำนาจเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลแก่บุคคลอื่นเพื่อแก้ไขข้อมูลที่คลาดเคลื่อนหรือไม่สมบูรณ์ ในกรณีที่ถูกกฎหมายกำหนด เช่นรัฐมนตรีอาจเปิดเผยข้อมูล โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมให้แก่บุคคลผู้เปิดเผยถ้ารายละเอียดข้อมูลที่คลาดเคลื่อนหรือไม่สมบูรณ์

Identity Card Act, 2006 ได้กำหนดฐานความผิด ไว้ในมาตรา 25 ซึ่งเป็นความผิดในการครอบครองเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม ฯลฯ โดยกำหนดความผิด ดังต่อไปนี้

1. เป็นความผิดสำหรับบุคคลที่มีเจตนาพิเศษที่จะมีในครอบครองหรือมีอยู่ภายใต้การควบคุมของตน ซึ่ง-

(a) เอกสารแสดงตัวบุคคลที่เป็นเท็จและเขารู้หรือเชื่อว่าเอกสารนั้นเป็นเอกสารเท็จ

(b) เอกสารแสดงตัวบุคคลที่ได้มาโดยมิชอบและเขารู้หรือเชื่อว่าเอกสารนั้นได้มาโดยไม่ชอบ

(c) เอกสารแสดงตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น

2. เจตนาพิเศษสำหรับวัตถุประสงค์ตามอนุมาตรา (1) คือ -

(a) เจตนาในการใช้เอกสารสำหรับกำหนดข้อเท็จจริงที่ลงทะเบียนได้เกี่ยวกับตนเอง หรือ

(b) เจตนาในการอนุญาตหรือการชักนำบุคคลอื่นในการใช้เอกลักษณ์สำหรับการกำหนด การค้นหา หรือการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ลงทะเลเบียนได้เกี่ยวกับตนเอง หรือเกี่ยวกับบุคคลอื่น (โดยมีข้อยกเว้นสำหรับปัจเจกชนที่เกี่ยวข้องกับเอกสารนั้น ในกรณีของเอกสารที่อยู่ในย่อหน้า (c))

3. เป็นความผิดสำหรับบุคคลที่มีเจตนาพิเศษที่สร้างขึ้นหรือมีในครอบครองหรือมีอยู่ภายใต้การควบคุมซึ่ง -

(a) เครื่องมือใดๆ ที่ออกแบบมาเป็นพิเศษหรือดัดแปลงสำหรับการทำเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม และ

(b) สิ่งของหรือวัตถุที่รู้ว่า ออกแบบมาเป็นพิเศษหรือดัดแปลงที่จะใช้ทำเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม

4. เจตนาพิเศษสำหรับวัตถุประสงค์ตามอนุมาตรา (3) คือเจตนา -

(a) ผู้นั้นหรือบุคคลอื่นจะทำเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม และ

(b) เอกสารนั้นจะต้องใช้โดยบุคคลนั้นเพื่อกำหนด การค้นหา หรือการตรวจสอบข้อเท็จจริงในฐานข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล

5. เป็นความผิดสำหรับบุคคลที่มีไว้ในครอบครองหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของตนโดยปราศจากข้ออ้างอันควร -

(a) เอกสารแสดงตัวบุคคลปลอม

(b) เอกสารแสดงตัวบุคคลที่ได้มาโดยไม่ชอบ

(c) เอกสารแสดงตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น หรือ

(d) เครื่องมือ สิ่งของ หรืออุปกรณ์ใดๆ ที่รู้ว่าถูกออกแบบมาเป็นพิเศษ หรือดัดแปลงเพื่อกำหนดเอกสารแสดงตัวบุคคลปลอมหรือถูกใช้ทำเอกสารดังกล่าว

6. บุคคลใดมีความผิดภายใต้ อนุมาตรา (1) หรือ (3) จะต้องรับผิดตามข้อกล่าวหาและการตัดสินลงโทษจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 10 ปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ

7. บุคคลใดมีความผิดภายใต้ อนุมาตรา (5) จะต้องรับผิด -

(a) ตามข้อกล่าวหาและการตัดสินลงโทษจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ

(b) การพิจารณาคดีโดยรวบรัด (summary conviction) ในอังกฤษและเวลส์ ลงโทษจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 12 เดือนหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ

(c) การพิจารณาคดีโดยรวบรัด (summary conviction) ในสกอตแลนด์หรือนอร์ธเธอร์น ไอร์แลนด์ ลงโทษจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือนหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ

8. เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรานี้ -

(a) เอกสารแสดงตัวบุคคลถ้าเป็นเท็จ จะเป็นเท็จภายใต้ความหมายของ ส่วนที่ (1) ของ พรบ. การขี้โกงและการปลอมแปลง ค.ศ. 1981 (c. 45) (ในมาตรา 9(1) ของ พรบ.) และ

(b) เอกสารแสดงตัวบุคคล

9. อนุมาตรา (8) ไม่นำไปใช้ในสก๊อตแลนด์

10. ในมาตรานี้ไม่นำ "เอกสารแสดงตัวบุคคล" หมายความดังที่ระบุในมาตรา 26 นอกจากนี้ ได้กำหนดนิยามใน มาตรา 26 เอกสารแสดงตัวบุคคลเพื่อ วัตถุประสงค์ของมาตรา 25 ไว้ดังนี้

"1) ในมาตรา 25 "เอกสารระบุตัวบุคคล" หมายถึง เอกสารใด ๆ ที่เป็น หรือ อ้างว่าเป็น

(a) บัตรประจำตัวประชาชน (an ID card)

(b) เอกสารตั้งชื่อ (a designated document)

(c) เอกสารเข้าเมือง (an immigration document)

(d) หนังสือเดินทาง (ภายใต้ความหมายของพรบ. การเข้าเมือง 1971

(e) หนังสือเดินทางที่ออกโดย หรือในนามของประเทศหรือใน ราชอาณาจักรภายนอกสหราชอาณาจักรหรือโดยหรือในนามขององค์ระหว่างประเทศ

(f) เอกสารที่สามารถใช้ (ในบางสถานการณ์หรือทุกสถานการณ์) แทน หนังสือเดินทาง

(g) ใบอนุญาตขับรถยนต์ (a UK driving license) หรือ

(h) ใบอนุญาตขับรถยนต์ที่ออกในนามของประเทศหรือในราชอาณาจักร ภายนอกสหราชอาณาจักร

2) ในอนุมาตรา (1) "เอกสารเข้าเมือง" ("immigration document") หมายถึง

(a) เอกสารที่ใช้สำหรับยืนยันสิทธิของบุคคลภายใต้สนธิสัญญาชุมชน (Community Treaties) เกี่ยวกับเรื่องการเข้ามาหรืออาศัยในสหราชอาณาจักร

(b) เอกสารที่ออกมาเพื่อดำเนินการตามหน้าที่การเข้าเมืองและข้อมูลที่ บันทึกเกี่ยวกับการอนุญาตให้บุคคลเข้ามาหรืออาศัยในสหราชอาณาจักร หรือ

(c) บัตรลงทะเบียน (ภายใต้ความหมายของ มาตรา 26A ของพรบ. การเข้าเมือง 1971 และในย่อหน้า (b) "หน้าที่การเข้าเมือง" ("immigration functions") หมายถึง

3) "ใบอนุญาตขับรถยนต์" หมายถึง-

- (a) ใบอนุญาตขับรถที่อนุญาตภายใต้ส่วนที่ 3 ของ พรบ. การจราจรทางถนน หรือ ใบอนุญาตขับรถยนตร์ที่อนุญาตภายใต้ส่วนที่ (3) ของ Road Traffic Act 1988 หรือ
- (b) ใบอนุญาตขับรถที่อนุญาตภายใต้ส่วนที่ 2 ของ Road Traffic Act 1981
- 4) เลขอาชีวการรัฐอาจมีคำสั่งให้เปลี่ยนแปลงรายการของเอกสารในอนุมาตรา (1) ได้..."

4.2.3 พระราชบัญญัติการฉ้อโกงของสหราชอาณาจักร ค.ศ. 2006 (Fraud Act 2006)

พระราชบัญญัติการฉ้อโกงของสหราชอาณาจักร ค.ศ. 2006 บังคับใช้เมื่อวันที่ 15 มกราคม ค.ศ. 2007 กฎหมายนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความสะดวกในการสืบสวนและการดำเนินคดีกับการฉ้อโกงที่เกิดขึ้นในสหราชอาณาจักร

ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินั้น ความผิดของการฉ้อโกงสามารถกระทำได้ 3 ทาง

1. การแสดงตัวอันเป็นเท็จ(มาตรา 2) (False representation (section 2))
2. การฉ้อโกงโดยการละเว้นการเปิดเผยข้อมูล(มาตรา 3) (Failing to disclose information (section 3))
3. การใช้ตำแหน่งโดยไม่ชอบ (มาตรา 4) Abuse of position (section 4)

พระราชบัญญัตินี้กำหนดมาเพื่อแก้ปัญหาการฉ้อฉลเกี่ยวกับการแสดงตน (Identity Fraud) เปลี่ยนแปลงหลักสำคัญในฐานความผิดฉ้อโกงใน พระราชบัญญัติการขโมย ค.ศ.1968 และ 1978 ทั้งนี้ปัจจุบันผู้บริโภคและผู้กระทำผิดใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (คอมพิวเตอร์ เครื่องจ่ายเงินสด ฯลฯ) ในการซื้อขายสินค้าและบริการมากขึ้น การทำธุรกรรมนี้บุคคลทั้งสองฝ่ายไม่อาจทราบได้ว่าตนกำลังถูกโกงอยู่หรือไม่ การหลอกลวงจึงเป็นองค์ประกอบความผิดที่ล้าสมัย ทำให้ไม่สามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ พระราชบัญญัติจึงให้ความสำคัญไปที่เจตนาทุจริตเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นที่คาดหมายได้ว่า พระราชบัญญัตินี้จะช่วยในการสืบสวนและลงโทษผู้กระทำผิดในการแสวงหาประโยชน์จากสิ่งแสดงตัวบุคคลได้ในรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น

การขโมยสิ่งแสดงตัวบุคคล (Identity Theft) เป็นประเด็นเร่งด่วนในเรื่องการขาดความสามารถของกฎหมายในการป้องกันผู้กระทำความผิดนี้ เหตุที่อาชญากรรมนี้เกิดขึ้นรวดเร็วในประเทศสหราชอาณาจักร เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของการใช้อินเทอร์เน็ตและเครื่องมือต่าง ๆ และการได้มา ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลที่อ่อนไหว(sensitive information) ที่ทำให้เกิด การขโมยตัวตน (Identity Theft) ได้ง่ายและสะดวกขึ้น Identity theft กำหนดใน Oxford Dictionary ว่าเป็นการกระทำที่ประกอบด้วย การได้มาโดยทุจริตซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อที่จะกระทำการฉ้อโกงที่พบบ่อยเช่น โดยการได้มาซึ่งบัตรเครดิต การกู้ยืม เป็นต้น

กฎหมายอาญาเป็นเครื่องมือสำคัญในการกำหนดว่าการกระทำใดเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่ จึงไม่น่าสงสัยเลยที่เมื่อกิจกรรมต่าง ๆ ย้ายมาทำบนอินเทอร์เน็ต จะเห็นว่ามีกฎหมายอาญามากมายที่ถูกบัญญัติออกมาเพื่อจัดการกับการกระทำเหล่านี้ ปัจจุบันกฎหมายอาญาถูกมองว่ามีบทบาทสำคัญในการหา “คำตอบที่ถูกต้อง” ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันผู้กระทำผิดไม่ให้เกิดซ้ำกระทำผิด

สิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการฉ้อโกง ค.ศ. 2006 คือ การทำธุรกรรมบนอินเทอร์เน็ตสามารถดำเนินคดีได้ พระราชบัญญัตินี้ ออกมาเพื่อตอบสนองเพื่อให้ทันต่อเทคโนโลยี โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์การหลอกลวงหรือการได้มาซึ่งทรัพย์สิน ซึ่งต่างจากกฎหมายฉบับเดิมที่ต้องพิสูจน์ก่อนที่จะตัดสินว่ากระทำผิด มาตรา 1 ของพระราชบัญญัติสร้างฐานความผิดทั่วไปของการฉ้อโกง ที่สามารถทำได้ 3 ทาง คือ จากการเป็นตัวแทนโดยมิชอบ การละเว้นในการเปิดเผยข้อมูล และการใช้อำนาจโดยมิชอบ มาตรา 2 มีใจความดังนี้

1. บุคคลใดละเมิดมาตรานี้ ถ้าผู้นั้น

(a) ออกทำการเป็นตัวแทนโดยไม่ชอบ โดยทุจริต

(b) มีเจตนา โดยออกทำการเป็นตัวแทน

(i) เพื่อให้ได้ประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่น หรือ

(ii) เพื่อให้ผู้อื่นเกิดความเสียหายหรือทำให้ผู้อื่นมีความเสี่ยงที่จะเสียหาย

มาตรา 2 อนุ(2) และ (3) ตามลำดับ กำหนดให้การแสดงตัวเป็นตัวแทนหมายถึง การแสดงตัวเป็นตัวแทนใด ๆ ตามพหุัตินัยหรือนิตินัยและโดยชัดแจ้งหรือโดยนัย(implied) ไม่มีการจำกัดวิธีในการแสดงเป็นตัวแทนและรวมถึงตัวแทนทั้งที่ถูกแต่งตั้งโดยลายลักษณ์อักษรหรือโดยวาจา หรือที่ถูกกำหนดบนเว็บไซต์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ กฎหมายนี้รวมถึง การส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หลอกลวงให้แก่ธุรกิจและปัจเจกบุคคลโดยไม่เจาะจง(Phisher) โดยจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ส่งไปจะมีลักษณะคล้ายจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่บุคคลจะได้รับจาก นายจ้าง ธุรกิจ หรือองค์กรที่แท้จริงมาก ในการจู่โจมฟิชชิงผู้รับจะส่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องเช่น รหัสผ่าน และข้อมูลเข้าสู่ระบบ(Log in) เนื่องจากเชื่อว่าข้อมูลถูกส่งมาจากบุคคลหรือองค์กรที่เชื่อถือได้ ดังนั้น ในบริบทของการกระทำฟิชชิง actus area ของความผิดในมาตรา 2 ถูกทำให้สมบูรณ์เมื่อจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แรกเริ่มเรียกร้องให้ผู้รับเข้าถึงเว็บไซต์ได้รับและถูกเปิดอ่าน จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ตั้งตัวแทนโดยนัยขึ้นเมื่อจดหมายอิเล็กทรอนิกส์นั้นมาจากแหล่งที่ต้องการตามกฎหมาย หากคำนึงถึง men rea ในมาตรา 2 ส่วนแรกที่ต้องทำการพิสูจน์ในการดำเนินคดีคือ ฟิชเซอร์ทำการเป็นตัวแทนโดยทุจริต ซึ่งไม่ได้กำหนดพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งยังคงเป็นปัญหาเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของคณะลูกขุน

ส่วนที่สองที่ต้องพิสูจน์คือ พิษเซอร์ต้องรู้ว่า การเป็นตัวแทนของเขาไม่จริงหรือ อาจจะไม่หรือหลอกลวง (s2 (2) (b)) ส่วนที่สาม พิษเซอร์ต้องมีเจตนา โดยการเป็นตัวแทนโดยไม่ชอบเพื่อที่จะได้รับประโยชน์เพื่อตนเองหรือผู้อื่น หรือเพื่อที่จะเป็นสาเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือนำพาให้ผู้อื่นมีความเสี่ยงที่จะเสียหาย มาตรา 5 กำหนดให้ประโยชน์ที่ได้รับและที่เสียหายเป็นได้ทั้งเงินและทรัพย์สินอื่น และรวมถึงการได้รับประโยชน์หรือเสียหายชั่วคราวหรือถาวร (รวมถึงของที่เป็นของจริงและที่จับต้องไม่ได้)

มาตรา 6 กำหนดให้บุคคลใดที่ครอบครองสิ่งของสำหรับใช้ในระหว่างหรือที่ เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงเป็นความผิด มาตรานี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อตำรวจค้นบ้าน ผู้ต้องสงสัยแล้วพบรายการหมายเลขประจำบัตรธนาคาร ฐานความผิดนี้ ให้เอาผิดกับเขาได้ ซึ่งกฎหมายฉบับเดิมไม่ถือเป็นความผิด แต่กฎหมายนี้กำหนดว่าสิ่งนี้สามารถพิสูจน์ได้ว่า หมายเลขประจำบัตร ถูกใช้สำหรับหรือที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกง ซึ่งจะต้องถูกลงโทษสูงสุด 5 ปีใน คดีความผิดเล็กน้อย ลงโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือนหรือ ปรับไม่เกินที่กฎหมายกำหนด (หรือทั้งจำ ทั้งปรับ) ในคดีไต่สวนมูลฟ้อง ลงโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ (หรือทั้งจำทั้งปรับ)

มาตรา 7 กำหนดความผิดในการทำขึ้นหรือจำหน่ายสิ่งของเพื่อใช้ในการฉ้อโกง โดยกำหนดให้บุคคลใดมีความผิดถ้าผู้นั้นทำขึ้น ดัดแปลง จำหน่าย หรือเสนอที่จะจำหน่ายสิ่งของ ใด ๆ โดยรู้ว่าของนั้นถูกออกแบบหรือดัดแปลงสำหรับเพื่อใช้ในระหว่างเวลาหรือที่สัมพันธ์กับ การฉ้อโกงใด ๆ หรือเจตนาที่จะใช้ในการกระทำความผิด หรือช่วยใน commission ของการฉ้อโกง ในคดี ความผิดเล็กน้อย ลงโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือนหรือ ปรับไม่เกินที่กฎหมายกำหนด (หรือทั้งจำทั้ง ปรับ) ในคดีไต่สวนมูลฟ้อง ลงโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับ (หรือทั้งจำทั้งปรับ)

ประโยชน์ (Gain) หมายถึง การได้มาโดยเก็บรักษาสิ่งที่ผู้อื่นมี ทั้งการได้มา ซึ่งสิ่งที่ผู้อื่นไม่มี ความเสียหาย (Loss) หมายถึง ทำให้เสียหายซึ่งสิ่งที่เขาอาจจะได้ทั้งการเสียหาย เพียงบางส่วน

ในการทำประกันภัย อาจจะมีการฉ้อโกงเกิดขึ้นได้เช่นกัน ซึ่งอาจมาในรูปแบบ ตัวแทนประกันภัยที่หลอกลวงผู้เอาประกัน โดยผู้เรียกร้องมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย นอกจากนี้ การปกปิดข้อมูลในรายละเอียดหรือสิทธิควรได้จากการเอาประกันนั้นก็จัดว่าเป็นการฉ้อโกงอย่าง หนึ่ง เช่น การให้ข้อมูลส่วนตัวที่บิดเบือนความจริงเพื่อได้รับประโยชน์ที่ไม่พึงได้ เป็นต้น

ฐานความผิดของการฉ้อโกงจากการใช้ตำแหน่งโดยมิชอบรวมไปถึงการกระทำที่ ทำ โดยตัวแทน ถ้าตัวแทนใช้ตำแหน่งโดยไม่ชอบโดยทุจริต โดยทราบอยู่แล้วว่าจะได้รับประโยชน์หรือ จะทำให้ผู้อื่นเสียประโยชน์ หรือเปิดเผยทำให้ผู้อื่นเสี่ยงที่จะสูญเสีย ถือว่าตัวแทนกระทำความผิด ฐานนี้ การฉ้อโกงภายใต้มาตรานี้รวมถึงที่เป็นผลมาจากการละเลยไม่กระทำการหรือการกระทำด้วย

4.2.4 พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการปลอมแปลง ค.ศ.1981 (Forgery and Counterfeiting Act 1981)

พระราชบัญญัตินี้เกี่ยวข้องกับความผิดฐานปลอมแปลงและความผิดที่เกี่ยวข้องกับการปลอมแปลงเอกสาร เช่น ใบหุ้น ใบสั่งจ่ายเงิน บัตรเครดิต หนังสือเดินทาง ฯลฯ

กฎหมายนี้กำหนดให้การปลอมเอกสารเป็นความผิด ซึ่งการปลอมบัตรเครดิต หรือ Sales Slip³ การปลอมบัตรเครดิตมี 2 ประเภท การทำบัตรเครดิตปลอมและการนำบัตรเครดิตของบุคคลอื่นซึ่งยังมีได้ลงลายมือชื่อไปใช้ประโยชน์เพื่อทำให้บุคคลอื่นเข้าใจผิดว่าบัตรเครดิตนั้นเป็นบัตรของผู้หลอกลวง โดยมีเจตนาที่จะใช้บัตรในฐานะเจ้าของบัตร และมีเจตนาชักจูงให้บุคคลที่สามยอมรับบัตรปลอมนั้นว่าเป็นบัตรที่แท้จริง ส่วน Sales Slip จะเป็นเอกสารปลอมก็ต่อเมื่อมีการปลอมลายมือชื่อเจ้าของบัตรที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม การปลอมเป็นความผิด แม้ผู้ปลอมจะยังไม่ได้ใช้ Sale Slip ปลอมนั้นก็ตาม

นอกจากการปลอมแล้ว กฎหมายยังกำหนดให้การครอบครอง ทำ หรือมีอุปกรณ์ทำเอกสารปลอม โดยผู้ครอบครองบัตรเครดิตปลอมรู้และมีเจตนาใช้บัตรนั้นเพื่อชักจูงให้บุคคลอื่นเข้าใจและยอมรับว่าเป็นบัตรที่แท้จริง เป็นความผิดทางอาญา เครื่องมือที่ใช้ในการทำบัตรปลอม หมายความว่ารวมถึง เครื่องถ่ายเอกสาร ซึ่งสามารถใช้พิมพ์บัตรให้เหมือนของจริงและเครื่องซิลค์สกรีน (Silk screen) ที่ใช้ในการทำแบบพิมพ์ของอุปกรณ์ซึ่งมีหลาย

The Forgery and Counterfeiting Act 1981

1. ความผิดฐานปลอมแปลง

บุคคลใดมีความผิดฐานปลอมแปลงถ้าบุคคลนั้นทำเอกสารปลอมเพื่อจุดประสงค์ให้ตนเองหรือบุคคลอื่นจะใช้เครื่องมือนั้นในการชักจูงให้ผู้อื่นยอมรับว่าเป็นเอกสารจริงและกระทำหรือไม่กระทำการใดแก่ตนเองหรือบุคคลอื่น

2. ความผิดฐานทำซ้ำซึ่งเอกสารปลอม

ผู้ใดทำซ้ำซึ่งเอกสาร โดยรู้หรือเชื่อว่าเป็นเอกสารปลอม เพื่อชักจูงให้บุคคลอื่นเข้าใจและยอมรับว่าเป็นสำเนาของเอกสารที่แท้จริง และกระทำหรือไม่กระทำการใดให้ตนเองหรือผู้อื่น

3. ความผิดฐานใช้เอกสารปลอม

บุคคลใดใช้เอกสาร โดยรู้หรือเชื่อว่าเป็นเอกสารปลอม เพื่อชักจูงให้บุคคลอื่นเข้าใจและยอมรับว่าเป็นเอกสารที่แท้จริง และกระทำหรือไม่กระทำการใดให้ตนเองหรือผู้อื่น

4. ความผิดฐานใช้สำเนาเอกสารปลอม

³ Sale slip หมายถึง เอกสารหลักฐานที่แสดงถึงการใช้บัตรของผู้ถือบัตร โดยร้านค้าผู้รับบัตรสามารถนำ sale slip ไปรับชำระเงินจากผู้ถือบัตร

บุคคลใดใช้สำเนาเอกสารปลอมที่ถูกทำซ้ำขึ้น โดยรู้หรือเชื่อว่าเป็นเอกสารปลอม เพื่อชักจูงให้บุคคลอื่นเข้าใจและยอมรับว่าเป็นสำเนาเอกสารที่แท้จริง และกระทำหรือไม่กระทำการใดให้ตนเองหรือผู้อื่น

5. ความผิดที่เกี่ยวกับใบสั่งจ่ายเงิน ใบหุ้น หนังสือเดินทางอื่น ๆ

(1) การครอบครองหรือควบคุมเอกสารที่กำหนดในมาตรานี้ โดยรู้หรือเชื่อว่าเป็นของปลอมเพื่อให้ตนหรือผู้อื่นใช้หลอกลวงบุคคลอื่นใดใช้ เพื่อว่าเป็นของจริงและกระทำหรือไม่กระทำการใดให้ตนเองหรือผู้อื่น

(2) บุคคลใดมีเอกสารที่กำหนดในมาตรานี้ไว้ในครอบครองหรือภายใต้การควบคุม โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมายหรือข้ออ้างใดโดยรู้หรือเชื่อว่าเป็นของปลอม

(3) บุคคลใดทำขึ้นหรือมีไว้ในครอบครองหรือควบคุม ซึ่งเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ หรือกระดาษหรือวัสดุอื่นใด โดยอาศัยความรู้ ความเชี่ยวชาญหรือถูกออกแบบพิเศษหรือดัดแปลงสำหรับทำเอกสารที่กำหนดในมาตรานี้ โดยมีเจตนาว่าตนเองหรือผู้อื่นจะใช้ทำเอกสารปลอม และจะใช้เอกสารนั้นเพื่อให้ตนหรือผู้อื่นใช้หลอกลวงบุคคลอื่นว่าเป็นเอกสารจริง และกระทำหรือไม่กระทำการใดให้ตนเองหรือผู้อื่น

(4) ทำขึ้นหรือมีไว้ในครอบครองหรือควบคุมซึ่งเครื่องจักรหรืออุปกรณ์หรือกระดาษหรือวัสดุอื่นใดที่ใช้ในการผลิตเอกสารที่กำหนดในมาตรานี้โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมายหรือข้ออ้างใด

(5) เอกสารที่มาตรานี้บังคับใช้ด้วย คือ –

- (a) ใบสั่งจ่ายเงิน (money orders)
- (b) ธนาณัติ (postal orders)
- (c) ดวงตราไปรษณียากรอังกฤษ (United Kingdom postage stamps)
- (d) อากรแสตมป์ (Inland Revenue stamps)
- (e) ใบหุ้น (share certificates)
- (f) หนังสือเดินทางและเอกสารที่ใช้แทนหนังสือเดินทาง (passports and documents which can be used instead of passports)
- (g) เช็ค (cheques)
- (h) เช็คเดินทาง (travelers' cheques)
- (j) บัตรรับรองเช็ค (cheque cards)
- (k) บัตรเครดิต (credit cards)

(l) สำเนาเอกสารใบสูติบัตร การรับบุตรบุญธรรม ทะเบียนสมรส หรือมรณบัตร และที่ออกโดยหัวหน้านายทะเบียน หัวหน้านายทะเบียน หรือ ผู้ที่มีอำนาจในการลงทะเบียนสมรส

(m) หนังสือรับรองที่เกี่ยวกับการลงทะเบียน (certificates relating to entries in such registers)

(6) ในอนุมาตรา (5) (e) “ใบหุ้น” หมายถึง เอกสารตั้งสิทธิหรือหลักฐานที่ตั้งสิทธิในใบหุ้นหรือผลประโยชน์

(a) ใบหุ้น เงินรายปี กองทุน หนี้ สาธารณะของรัฐบาลหรือรัฐ

(b) ใบหุ้น กองทุน หรือหนี้ของนิติบุคคลที่ก่อตั้งขึ้นในสหราชอาณาจักร หรือที่อื่น

6. บทลงโทษ

(1) ผู้ใดที่ทำความผิดภายใต้ส่วนหนึ่งของกฎหมายนี้ จะถูกดำเนินคดีอย่างรวบรัด

(a) เพื่อลงโทษปรับไม่เกินที่กฎหมายกำหนดไว้สูงสุด

(b) หรือ ถูกจำคุกไม่เกิน 6 เดือน

(c) หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) ผู้ใดทำความผิดฐานนี้ ที่ต้องทำการไต่สวนมูลฟ้อง มีโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

(3) ความผิดที่ต้องทำการไต่สวนมูลฟ้อง

(4) บุคคลที่ทำความผิดใน มาตรา 5(2) หรือ (4) จะถูกลงโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

4.2.5 พระราชบัญญัติลักทรัพย์ ค.ศ. 1968 และพระราชบัญญัติลักทรัพย์ ค.ศ. 1978 (Theft Act 1968 และ Theft Act 1978)

พระราชบัญญัติลักทรัพย์ ค.ศ. 1968 และ 1978 มีบทบัญญัติกำหนดโทษทางอาญาที่ครอบคลุมถึงความผิดเกี่ยวกับการทุจริตโดยการใช้อัตราเครดิต ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

1. การหลอกลวงเพื่อให้ได้รับทรัพย์สิน การกระทำที่เป็นการหลอกลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเป็นความผิดทางอาญาทั้งสิ้น คำว่า “การหลอกลวง” (deception) คือ คำพูดหรือการกระทำที่เป็นการกล่าวความเท็จอันเกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมาย ซึ่งรวมถึงเจตนาของบุคคลที่หลอกลวงนั้นด้วย

2. การหลอกลวงเพื่อให้ได้รับบริการ การกระทำที่เป็นการหลอกลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งบริการ คือ การแสดงบัตรเครดิตต่อสถานบริการทำให้ผู้ออกบัตรต้องชำระค่าบริการให้แก่สถานบริการ เนื่องจากเข้าใจว่าจะได้รับการชำระคืนจากผู้ถือบัตร

3. การหลอกลวงเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ทางการเงิน การหลอกลวงเพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ทางการเงินรวมถึง การใช้อัตราเครดิตโดยไม่สุจริตเกินวงเงินที่กำหนดไว้ ถือเป็น

การได้รับผลประโยชน์ทางการเงินโดยการหลอกลวง เช่น ผู้ถือบัตรมีสิทธิใช้บัตรเครดิตซื้อได้ไม่เกินวงเงินที่ผู้ออกบัตรกำหนด แต่ผู้ถือบัตรใช้บัตรเกินวงเงิน หรือใช้บัตรที่ถูกเพิกถอนหรือยกเลิกแล้ว กรณีเช่นนี้ถือว่าเป็นการได้รับผลประโยชน์เป็นทรัพย์สินหรือบริการอันเป็นความผิดอาญา

4. การหลีกเลียงความรับผิดชอบในหนี้โดยการหลอกลวง การหลีกเลียงความรับผิดชอบในหนี้โดยการ

หลอกลวงมี ๓ รูปแบบ ได้แก่ การหลอกลวงเพื่อให้ได้รับส่วนลดในจำนวนเงินที่ค้างชำระทั้งหมดหรือแต่บางส่วนโดยเจตนาทุจริต เช่น การใช้บัตรปลอมหรือบัตรที่ถูกยกเลิกหรือหมดอายุเพื่อชำระค่าอาหารให้แก่ภัตตาคาร หรือการมีเจตนาไม่ชำระเงินตามจำนวนที่ได้ใช้หรือการกระทำโดยทุจริตเพื่อชักจูงให้เจ้าหนี้ขยายกำหนดเวลาในการชำระหนี้หรือยกหนี้ให้ หรือการใช้วิธีการทุจริตที่จะทำให้หลุดพ้นจากภาระในการชำระเงิน

5. ความผิดที่เกิดจากการรับของโจร การรับของโจร หมายถึง การครอบครองสิ่งของใด ๆ โดยรู้หรือเชื่อว่าเป็นของที่ถูกขโมย การครอบครองบัตรเครดิตที่ถูกขโมยจึงเป็นความผิดอาญา

6. การครอบครองบัตรเครดิตที่ผิดกฎหมาย ได้แก่ การครอบครองบัตรเครดิตปลอม หรือบัตรที่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือปลอมแปลง โดยผู้ครอบครองนั้นมีเจตนาที่จะนำบัตรไปใช้